

ЖІНОЧИЙ СВІТ

WOMAN'S WORLD

Ч. 4 КВІТЕНЬ 1959

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Рік X **Квітень, 1959** **Ч. 4**

Видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басарабової
Редаґує редакційна колеґія.
Всю кореспонденцію й передплати висилати на адресу:
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Ціна одного числа — 35 ц.
Річна передплата в Канаді, в ЗДА й інших країнах $3.50, піврічна $2.00. Річна передплата в Англії і Австралії 1½ ф. штерл., у Франції 900 франків. Редакційна колеґія застерігає собі право скорочувати рукописи. Рукописів не звертаємо.

Друком "Нового Шляху",
184 Алексендер Ав., Вінніпеґ, Ман.

WOMAN'S WORLD

Vol. X **April, 1959** **No. 4**

Published by the Ukrainian Women's Organization of Canada
Edited by Editorial Committee.
Correspondence and subscriptions should be addressed to
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Single copy — 35 c.
Yearly subscription in Canada, U. S. A. and other countries — $3.50
Half year subscription — $2.00
Yearly subscription in Great Britain and Australia — £1½
in France — 900 francs.

Printed by the New Pathway,
184 Alexander Ave., Winnipeg, Man.

AUTHORIZED AS SECOND CLASS MAIL, Post Office Department, Ottawa.

ЖІНОЧИЙ СВІТ

РІК X КВІТЕНЬ, 1959 Ч. 4 (112)

ВАСИЛИНА ВЕРГУН-МОДРИЦЬКА

ХРИСТОС ВОСКРЕС

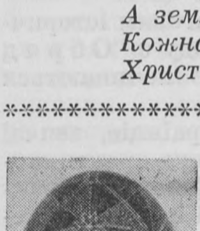
Коли весняне тепле сонце
Бруньками наливає ліс,
Вся вселенна тоді співає —
Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Коли дощ лугами ходить,
А земля повна прикрас,
Кожна квітка тоді співає —
Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Коли ранками блистять роси
І Творець дивиться з небес,
Могутня пісня тоді лине —
Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Коли Великдень завітає в хату
І коли серце чисте, як алмаз,
Тоді душа лучиться з Богом —
Христос Воскрес! Христос Воскрес!

****

ВЕЛИКОДНІЙ ПРИВІТ

У запашну темряву весняної ночі звуки Великодніх дзвонів проголосять світові торжественне: **Христос Воскрес!**

Якесь глибоке чуття, якась таємна радість ворушиться в кожній душі! Це ж бо воскресла Правда — сам Христос!

Поклоном і радісною піснею вітаємо Воскресення Правди!

В ці Великі Дні єднаємось чуттєво із усім нашим народом на Рідних Землях та у вільному Світі! Єднаємось гадками, почуваннями й побажаннями радісних переживань з приводу Христової слави!

Зокрема вітаємо всі Управи наших Відділів і всіх членок нашої Організації!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Центральна Управа ОУК

****

ГАННА ЧЕРІНЬ

НА ВЕЛИКДЕНЬ

НА ВЕЛИКДЕНЬ СОНЦЕ ГРАЄ,
В СЕРЦЕ ДВЕРІ ВІДЧИНЯЄ,
І ДУМКИ — ПТАШИНІ ЗГРАЇ
ЛИНУТЬ В ПРОСТОРИ БЕЗКРАЇ.

ТАМ, В БЛАКИТНІМ БЕЗБЕРЕЖЖІ,
БОГ СТАЄ ДО ОБОРОНИ.
ПЕРЕХОДИТЬ СЕРЦЕ МЕЖІ,
ПРОЛІТАЄ КРІЗЬ КОРДОНИ.

ЧУЄШ, ЯК СПІВАЮТЬ ЗВІДТИ?
ТО СВЯТКУЄ УКРАЇНА!
ПЕРШИЙ ДОЩИК, ПЕРШІ КВІТИ,
ПЕРША ПІСНЯ СОЛОВ'ЇНА...

З ВАМИ РАЗОМ МИ СЬОГОДНІ
В ВОСКРЕСІННЯ НАШЕ ВІРИМ.
ВАШІ СПІВИ ВЕЛИКОДНІ
ВІДЧУВАЄМ СЕРЦЕМ ЩИРИМ.

НА ВЕЛИКДЕНЬ, КАЖУТЬ ЛЮДИ,
МОЖУТЬ ЗДІЙСНЮВАТИСЬ МРІЇ.
НА ВЕЛИКДЕНЬ МОЖНА ЧУТИ
ДЗВОНИ З СЛАВНОЇ СОФІЇ.

3-3-59

ГАННА МАНДРИКА

ІСТОРИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ ВЕЛИКОДНЬОГО СВЯЧЕНОГО*)

Наші великодні звичаї, як узагалі наші народні звичаї, мають у собі давні історичні переживання й певну народню мудрість. В них завжди є філософія і життєва мета, яких тут ми вже може й не відчуваємо.

Ще в передхристіянських часах український народ надавав великої ваги весні, як відродженню життя та як основі й джерелові добробуту, а навіть самого існування. Вже в ту далеку старовину український народ мав певний світогляд, незахитаний сумнівами та зарозумілістю. Вся природа, ввесь світ був для народу живим, зорганізованим богами й добрими та злими духами. Людина мала виконувати волю богів, упрошувати їх ласки та допомоги, а також воювати з духами зла, які їй шкодили.

Як приходила весна, передхристіянські українці зустрічали її певними обрядами й піснями, щоб закріпити за собою всі блага, які вона приносила. А щоб ті всі блага, що весна принесла, не були відвернені чи вкрадені злими духами, український старовинний народ переводив так зване весняне очищення: через воду, вогонь, обливання, шум і т. ін. З охрещенням українського народу весняні обряди й очищення пов'язалися зі Святом Воскресення Христового. Тепер уже всі надії народу звернені до Христа і до його цілющої сили проти недуг і злих духів. Тому тепер найбільша радість весни припадала на Великодні Свята.

Як знаємо, народ освячував: вузлики з маком, пшоном, перцем, сіллю, ладаном, навіть гадючими шкірками... Взагалі свячене, як паска, яйця, ковбаса і інше, що негайно йшло в святочну страву, було символом прийняття Божої благодаті, цілющої, скріпляющої і обороняючої сили Господа Христа. А такі речі в тих "вузликах", як мак, ладан, пшоно і ін. були нічим іншим, як релігійною медициною, в магічну силу якої народ глибоко вірив. Напр., свяченим маком обсипали подвір'я, щоб у нього не вступила нечиста сила і слабості; гадючі шкірки давали часом хворим коровам для виздоровлення, як лік від відьмарського ушкодження; свяченим ладаном курили в хаті, де лежали слабі і т. п. Взагалі, народ склав велику й різноманітну, так мовити б — релігійно - звичаєву фармакопею, себто аптекарський підручник (розуміється неписаний).

З Великодніми Святами зв'язаний також звичай весняного культу предків — "проводи". Цей звичай є продовженням передхристіянського звичаю "тризни", коли по померлих справляли великі обіди з обільною їдою і питтям. Про таку "тризну" князя Олега, а пізніше й по ньому самому маємо спогад в поезії, в якій говориться:

Схиляються гості над тілом в журбі,
У келихах піняться вина.
Князь Ігор і Ольга сидять на горбі,
Хмельна бенкетує дружина.
Дружинники згадують юність свою,
Коли з ворогами рубались в бою.

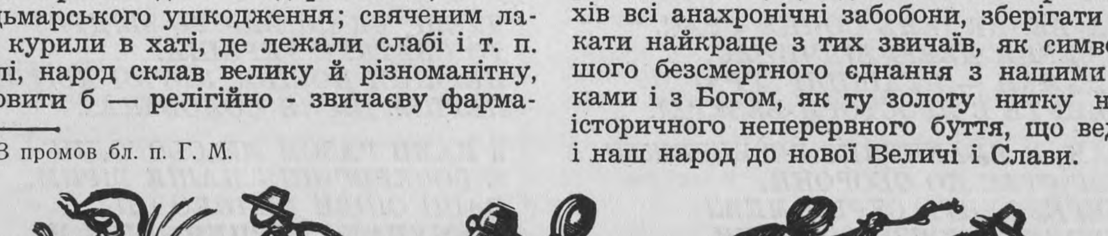
Пошана предків пояснюється тим, що український народ уважав і уважає предків найвірнішими оборонцями інтересів своїх нащадків.

Після Великодніх Свят черговим історичним обрядом українського народу є "Обряд першої борозни", яким починаються весняні роботи в полі.

Для нас, канадійських українців, звичаї нашого народу не мають уже того практично-життєвого та релігійно-філософського характеру. Обставини тут відмінні. Життя йде вперед. Але, коли б ми зовсім забували наші звичаї, а натомість нічого на їх місце не мали, то ми втратили б ту суцільність світогляду, який зберігав всі віки сили українського народу і вів його до все більшого й більшого поступу. Колишні поганські вірування, якими пояснювали таємниці життя, помалу перетворялися у вищий тип християнської ідеології; старі, пережиті забобони, замінялися кращими, розумнішими символами стосунків людини з божеством і природою, і нарешті те все мало завершитися злиттям звичаїв народу, вже ошляхотнених культурою, зі здобутками модерної науки. І в цьому народжується нове, прекрасне національне обличчя народу.

Тому ми не повинні забувати наших народніх звичаїв, а, відклавши в історичний архів всі анахронічні забобони, зберігати і плекати найкраще з тих звичаїв, як символ нашого безсмертного єднання з нашими предками і з Богом, як ту золоту нитку нашого історичного неперервного буття, що веде нас і наш народ до нової Величі і Слави.

*) З промов бл. п. Г. М.

Є. МУРИНЕЦЬ

Воскресна Утреня

Багатий наш народ у різні добрі прикмети та найбільше впадають в очі велика любов і прив'язання до своєї землі, церкви, родини. Коли б ви були заїхали в Україну ранньою весною, то побачили б як поважні господарі виорюють землю під засіви, господині пораються біля хат — білять їх, підмазують з долини чорною сажею, дівчата садять квіти, а дітвора замітає подвір'я. Вичувається бадьорість, охота до праці — радість життя.

Та якщо ви захотіли б приглянутись ближче, поговорити з ними, то переконались би, що все це не без цілі, що вони всі до чогось підготовляють і самі себе і все довкола себе. Вам стало цікаво й ви залишились між ними та стали жити їхнім життям, думати їхніми думками.

Серед праці минає квітень, місяць суворого посту, і зближається великодній тиждень. В тому часі всі господині мають найбільше праці з варивом та печивом, все ж таки в них є час і на писання писанок, бо це ж невідлучна частина традиції українського Великодня. Із страстей Христових вертаються всі поважні, скупчені і цей настрій задержують впродовж цілої п'ятниці. Ви бачите, як ті запрацьовані чоловіки та жінки лишають усе і йдуть разом з дітворою, щоб віддати прислугу Тому, що віддав себе на муки і смерть, щоб доказати силу свого духа. Ви завважите ту зміну настрою, зміну із радісного вичікування в повагу і смуток. Та ось минула Велика П'ятниця, минула й субота серед останніх приготувань і постає тиша...

А раннім ранком, ледве засіріло, з усіх сторін дається чути гамір розмов. Це мешканці містечка спішать на Воскресну Утреню. Хоч ранок ще сірий, ви бачите, що всі гарно прибрані, їхні обличчя ясні, радісні, бож вони спішать до Того, що був понижений — а не впав духом — що був мучений, а не піддався, але пішов на смерть, коли цього вимагала потреба. Тепер всі вони радіють Його перемогою та спішать, щоб зачерпнути хоч краплину води з криниці Віри та підкріпити свої душі на дальшу щоденну боротьбу.

Ось серед легкої мряки виринає церковця, а з її вікон видираються промені світла, що запрошують - пригортають усіх, хто лиш попаде під їх засяг. Крізь широко відчинені двері випливають мов чисті спокійні хвилі, мелодійні звуки псальмів воскресної утрені, змішані з калатанням дерев'яних "бузьків". Та втихли на мент співи, народ заворушився і в дверях під бальдахимом з св. Тайнами в руках станув о. декан Роздольський. За ним, держачи плащеницю за чотири роги, ішли культурні провідники містечка. Рушив похід в супроводі хоругов довкола церкви, і благословив вірних своїх душпастир на чотири сторони світу, аж за третім разом знову стали під замкненим головним входом. Серед ранньої тиші пролунав старечий спів панотця "Христос Воскрес"!

"Христос Воскрес" пірхопив народ радісно - бадьоро і пісня перемоги добра над злом поплила мов плесо по воді щораз дальше й дальше та будила все по дорозі, захоплювала навіть тих, що приспані зневірою не вийшли з хат.

"Смертію смерть побідив" — співав народ, а сиволосий священик молився: Отче, Ти дав свого єдиного Сина на смерть і Він сьогодні воскрес у славі. Мої соколи боролись за Правду Рідної Землі й так як Твій Син смертію полягли. Пішли вони й тисячі-тисячі інших синів цього народу з вірою у Воскресення Правди. Тому не допусти Отче, щоб їх молода кров пішла на марно. Дай, щоб розбудила вона сплячих лицарів від Сяну по Кавказ, щоб стали вони з відвагою око в око з нашим ворогом, що мов червак точить народ Твій!

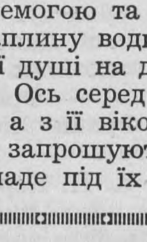
І немов у відповідь на вислухану молитву перші промені сходячого сонця впали на старечу голову.

А молодь? Вона хотіла своїм чисто юнацьким духом виявити зрозуміння містерії, яка щорічно повторялась на їхніх очах. І в менті, коли кінчив молитись душпастир, а народ під голос радісних дзвонів співав "І нам дарував життя вічне", острий відгук недалеких вистрілів прорізав повітря. Стрепенувся народ і вище, бадьоріше підняв голови, засяло радісною усмішкою обличчя старця з фігурою воскреслого Христа в руках і стрілою промайнула думка:

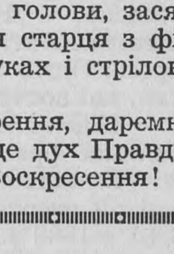
Даремні знущання, упокорення, даремні масові винищування — живе ще дух Правди в нашім народі, а з ним віра у Воскресення!

Всім співробітницям і співробітникам "Жіночого Світу"

шлемо

З нагоди Празника **Воскресення Христового**

сердечне привітання та побажання

ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Редакція

ГАЛИНА ЛАЩЕНКО

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА І ЇЇ РОЛЯ В СВІТОВОМУ РОЗВИТКУ ЖІНОЧОГО РУХУ

(Продовження)

Але всі ці жінки були виняткові індивідуальності. І деяким з них винятково сприяли обставини. Якби не краса Жанетти Антонії Пуассон, з неї ніколи не стала б мадам Помпадур, яка була 20 років фактично правителькою Франції.

Коли ж говорити про загал, то хоч жінки мали часто великий вплив в родинах, **але правно займали становище підрядне.** Мусіли коритися спочатку батькові, потім чоловікові чи братові. Все життя жінка лишалась ніби неповнолітньою. І так тривало століття. Як тоді задивлялись на жінок, видно з того, що заповідь Мойсея наказує "не пожадати жінки свого ближнього, ні раба його, ні вола його, ні осла його, ні інших речей, котрі є його". Положення жінок у славній колись Греції Демостен охарактеризував так: "Маємо гетери на забаву, наложниці на насущні потреби, а жінок на те, щоб нам достачали праволожних дітей, та щоб дбали про заряд у хаті". Римляни гуманніше ставились до жінок, але й там батько був самодержцем. Індійська жінка для зовнішнього світу була істотою без обличчя. В родині вона була невільницею чоловіка. Вдови індійські, коли вони не мали синів, вважались презренними істотами. Вони були тоді слугами цілої родини. В мусулманських країнах ставили питання, чи має душу жінка? Перській жінці не вільно було самій навіть поклонятися Аллахові. Св. Авґустин каже, що жінці не подобає ані навчати, ані свідчити, ані судити, ані правити. Він вже далеко відійшов від погляду Христа, який говорить євангельській Марті:

— "Марто, Марто, турбуєшся й журишся ти пребагато чого, а потрібно одне. Марія обрала найкращую частку, що не відбереться від неї". (Євангеліє від св. Луки 10. II). І **жінок** робить Христос першими вістницями про Своє Воскресення: "А янгол озвався і промовив жінкам: — "Не лякайтесь, бо я знаю, що розп'ятого ви шукаєте. Нема Його тут, — бо воскрес... Йдіть же ви хутко і скажіть Його учням, що воскрес Він із мертвих".

Жіноча емансипація, як рух, почалась з Великої французької революції в кін. XVIII ст. (Condorcert, Saint-Juste), в Німеччині в першій чверті XIX ст., в Україні в 1884 р., в ЗДА в 1888 р. Можна сказати, що XIX ст. поставило перед народами **проблему жінки.** В першій половині XIX ст. це виявилось ще невиразно, але темпо все збільшувалось. Ще в середині XIX ст. коло діяльности жінки, крім виключних одиниць, про яких згадувалось передше, було обмежено на обов'язки родинні, моду, театр, спів і кляштор. Звільнення від кріпацтва — в західній Европі в 1848 р., в російській імперії у 1861 р. і звільнення чорних рабів у ЗДА в 1863 р. — та економічні зміни, з тим зв'язані, прискорило це темпо. Жінки вже більш масово пробують виходити зі своїх родинних вуликів і починають діяти **не лише в театрі й музиці, але і в літературі й гуманітарній праці.**

В статті "Щастя сучасної жінки", Ірина Книш пише: "В суспільних рухах XIX ст., в перспективах щораз більшого значення людських мас, невідхильно мусіло прийти на чергу дня жіноче питання. Соціялізм один з перших звернув на те увагу і шукав союзників у жіночих масах, серед робітництва... Авґуст Бебель, творець і теоретик німецької соціялдемократичної партії, висунув гасло спільноти інтересів пролетаріяту й жіноцтва, обох нарівні поневолених". Дуже вплинули на зрівнання прав обох статей перша і друга світові війни і розвій техніки. Серед суспільства виступили дві течії. Одні обстоювали погляд, що призначення жінки обмежується чотирма К: Kirche, Kinder, Kueche, Kleider (церква, діти, кухня, сукні). Други стояли за повну емансипацію жінки, щоб зрівняти її в правах і в обов'язках з мужчиною. Все ж більшість мужчин справу емансипації жінок зустріла неприхильно, з іронією. Шопенгавер каже: "Жінка ціле життя лишається дитиною, вона попросту велика дитина, щось посередині між дитиною і чоловіком, котрий один лише є правдивою людиною". Вейнінгер говорить, що всі "жіночі" жінки не відчувають ніякої потреби в емансипації. Коли ж і вони цього добиваються, то тільки через "моду". Покоряє хвиля моди й вони починають писати, слухати лекції і т. п. Далі він пише, що "правдива жінка немає з тим нічого спільного", що "основною причиною вищих змагань у багатьох визначних жінок часто є істерія. Ті ж жінки, які домагаються емансипації, виявляють числені мужеські риси, як Жорж Занд, Вікторія Колонна, Даніель Стерн. Всі вони мають більше чоловічих рис характеру, ніж їх жіночі коханці — Фредерик Шопен, Микель Анджело, Франц Ліст". ("Стать і характер" О. Вейнінгер).

Пушкін в листі до красуні А. П. Керн в серпні 1825 р. з с. Михайловського пише: "Хіба у гарненьких жінок мусить бути характер? Головне — це очі, зуби, ручки і ніжки (я додав би ще серце)...". А герой Пушкінського "Рославлева" пише до нареченої нічого не значучі порожні листи не тому, що він пуста людина, а тому що він думає, що з жінками треба вживати мову, пристосовану до слабости їх уявлень, і що важливі речі їх не торкаються.

(Далі буде)

КАТЕРИНА АНТОНОВИЧ

Одяги козацької доби

ЗИМОВИЙ ЖІНОЧИЙ ОДЯГ

В Україні зимою бували сильні морози. Морози часто бували такі як і тут у Канаді, бо лежить вона на тій самій паралелі. Так само як іноді в Канаді, коли дме північний вітер і починається заметіль, то вже нічого не видно, сипле сніг зверху, підіймається хмарами знизу й кудись несеться в дикому русі. Чи світить ярке сонце на блакитному небі, сніг блищить і переливається різними кольорами, очам боляче, а мороз такий, що пара сідає білою паморозю на віях, бровах, комірі і треба вважати, щоб ніс чи вуха не побіліли... Все довкола біле, все сяє, а дерева стоять у казковому вбранні, ніби в пишних весільних шатах. З того бачимо, що мусять бути теплі зимові одяги, особливо, коли переїздити з місця на місце треба було на конях, бо ті зручності подорожі, які ми тепер маємо, як теплі залізниці, автобуси, літаки, тоді не існували і швидко переїздити з місця на місце не можна було. Треба було тепло одягатись.

Одяг жінки козацького старшини підшивали дорогими, гарно виробленими хутрами які були залежні від фінансових можливостей: соболі, норки, куни, бобри, лисиці і ін., бо всякого звір'я було на Україні багато. Кожух увесь робили на хутрі. Великий комір бував також хутряний, але звичайно з іншого хутра як підшивка. Манжети на рукавах також обшивали хутром. Рукави робили багато довшими, ніж руки, щоб можна було одну руку засунути в другий рукав і навпаки, ніби в муфту. Коли іноді треба було мати вільні руки, то вгорі спереду рукава прорізали розріз, який так само обшивали навкруги хутром і можна було туди просунути руки. Рукави шили досить широкими. Комір був великий і міг відкладатись на спину, а також його можна було підіймати і ставити навкруги шиї так, що він закривав вуха.

Байбарак з хутром в середині, зовні вкривали міцною шовковою тканиною, затканою кольоровим шовком з квітами чи геометричним орнаментом барокового стилю. Виглядав він дуже парадно й багато. Були і простіші байбараки. Тоді їх вкривали домотканим кольоровим сукном домашнього виробу.

Шапки (кораблики) були також хутряні й бували різних форм. Кораблик спереду і з-заду стоїть до гори високими кінцями. Іноді передні і задні підвищення (кінці) розрізували й робили подвійні, які на голові виглядали ніби вуха чи ріжки. Верх покривали парчою чи оксамитом. Кораблик має тісно прилягати до голови.

На ноги, як їхали, одягали теплі м'які чоботи "валенки" з валеної вовни.

Сакни, в яких їхали пані, були великі, широкі, іноді з верхом закритим (т. зв. "візок"), і крім теплого одягу накривались шкурами з ведмедів, вовків чи лисиць. Запрягали до саней кілька пар коней, пара за парою, а як провід їхало кілька козаків вверхи на конях. Іноді, коли їхали великим шляхом, які тоді бували в Україні, то запрягали й чотири коні вряд. По дорозі відпочивали в теплих "заїздах".

В нашій тогочасній козацькій гетьманській державі одягались жінки дуже пишно. Так само як у західній Европі... (Далі буде)

Жінка в кораблику

Зліва жінка козацького старшини в зимовому одязі

Іван Багряний у Вінніпегу

Нещодавно українці Вінніпеґу мали нагоду вітати в себе Голову Української Національної Ради та визначного українського письменника, Івана П. Багряного.

Під час свого побуту у Вінніпеґу п. Багряний відвідав українських церковних достойників, представників уряду й міста, різні установи й редакції. Загостив також до редакції "Жіночого Світу". У дружній розмові розказав дещо про свої враження з поїздки по Америці й Канаді, висловив признання на адресу нашого журналу та прохав передати всім читачкам "Ж. С." щире привітання.

Після двотижневого побуту в українській столиці Канади, виголошення кількох доповідей та зустрічів з українським громадянством, Іван П. Багряний виїхав на Схід Канади.

ЛЮДМИЛА ІВЧЕНКО

Сусідська доброзичливість

Жіночі впливи дуже важливі для збереження добрих відносин між групами суспільства, між сусідами по хаті, по вулиці і між сусідніми державами також.

В цьому відношенні можна взяти приклад з жінок американського континенту — канадійок і американок із Злучених Держав Америки. Як знаємо, останнім часом серед канадійського населення почали збільшуватись ремствування і нарікання на ЗДА з різних причин. Американська Рада Жінок, осередок якої є в Ню Йорку, запросила представниць Канади приїхати й обговорити, як стоять справи, на спільному засіданні в формі симпозіуму (дружньої розмови).

Перед тим, щоб підкреслити міжнароднє значення симпозіуму, канадійська амбасада у Вашінґтоні влаштувала в імені пані Геррі, інформаційного атташе — прийом у себе, на якому були представники і представниці дипломатичного корпусу Вашінґтону.

Придивляючись до цих жінок і вступаючи з ними в розмову, не можеш не помітити тієї певности, яка характерна для представників країн Азії й Африки: всі вони або вже мають незалежність, або чекають певного, вже визначеного терміну, коли стануть незалежними, або клопочуться і наполягають, щоб їм такий термін установити. Але ніхто з них не має сумніву, що його країна стане незалежною державою і що Америка стоятиме за нею в цьому відношенні. Про Україну мало хто з них чув, і коли я починала говорити про українські жіночі організації, то наперед мусіла розповісти цілу історію України — вивчену вже мною, скорочену літанію на такі випадки й зустрічі.

Сам симпозіум відбувся наступного дня. Скарги канадійок висловила пані Рідел з Ванкувер. Вона підкреслила відсутність сторожі на трьох тисячах миль спільних кордонів ЗДА й Канади, як символ добросусідських відносин, але зазначила також і те, що в торгівлі не все йде так, як бажалось би Канаді: ЗДА більше ввозять до Канади, ніж вивозять, а це зле для індустрії Канади. Інша проблема — пшениця, якої багато і в Канаді і в ЗДА, а яку не можна продавати на світовому ринку, бо небезпечно збивати низько ціни, як це вже й так робить Совєтський Союз, щоб викликати кризу в торгівлі й незадоволення в канадійському населенні.

Крім того, п. Рідел сказала, що канадійці хотіли б брати більшу участь у керівництві американських фірм, які відкривають свої філії в Канаді. Також підкреслила перевагу спільної оборонної комісії Канади і ЗДА бо Канада, хоч країна велика, але має мало населення, а лежить стратегічно між Совєтами і Злученими Державами Америки.

Після цього, вияснення і відповіді давали два економічні експерти — один від Об'єднаних Націй, другий від ЗДА. Найбільша проблема — пшениця, бо ЗДА має свої колосальні запаси, утримання яких коштує величезні гроші, а не кидає їх на ринок, щоб не збити цін для інших країн, в тому числі й цін на канадійську пшеницю. Ту саму проблему має з бавовною, якої багато в Мексику, ту саму проблему має з кавою, бо всі країни Південної Америки хотіли б, щоб ЗДА купували від них каву по високих цінах. Пані Робінзон із Американської Ради закликала економістів знайти шлях, яким можна було б допомогти бідним країнам, що не мають пшениці, і щоб в той час не зрушити балянсу цін на світовому ринку.

Розмова була жвава й цікава і, в усякому разі, обом сторонам ясні стали труднощі й проблеми другої сторони. Я думаю, що коли б українське жіноцтво взялось за пом'ягшення відносин між політичними угрупованнями, то можна було б бодай відділити полову від зерна й знати, що саме по суті перешкоджає спільним діям на фронті відносин з іншими націями.

Читачки, мабуть, хотіли б знати, що подавалось на прийнятті в амбасаді? Начинені половинки яєць, малі сендвічі з огірками, і рибні і з печінкою, — невеличкі тістечка (кукіси). Пити можна було черрі або "гайбол", як також каву й чай. Розносили це все на тацах дві покоївки, а також молоді службовички з амбасади.

Убрання? Темні, здебільшого шовкові, не вечірні, бо це було прийняття від 7-9 години вечора. Більшість жінок були в капелюхах, але були й без них. Господиня пробувала знайомити тих, хто входив до кімнати з тими, що стояли ближче, а далі вже всі знайомились самі, починаючи з традиційного питання: "Звідки ви?"... І тут щоразу я мусіла вичитувати мою укладену раз на завжди літанію - інформацію про Україну. Але це й потрібне.

ПІД УВАГУ ЖІНОЧИМ ОРГАНІЗАЦІЯМ

З приємністю містимо допис п. І. Лебідь-Винницької про працю молодих жінок у Содбури, Онт. Вона справді гідна уваги й наслідування.

За свою благородну діяльність молоді членки ОУК отримали гарного листа з високим признанням від посла до парляменту з Никел Белт, О. Дж. Ґодина. — **Ред.**

"І чого то вам, молоденьким, хочеться приходити до нас старих?" — питає нас вісімдесятьлітній дідусь. Це питання падає під час різдвяної гостини, яку влаштували ми, членки Молодечого Відділу Організації Українок Канади в Содбури, українцям, що живуть в содбурському домі для старших осіб "Піонір Манор".

Ось короткий опис гостини:

За святочно закриті столи засідає тринадцять дідусів. Зі смаком заїдають голубці, пироги, ковбасу, та інші страви, бо ж давно вже їх їли. Зачинаємо співати колядку, а старечі уста рухаються і колядують з нами; на очах тремтять сльози, а на обличчях появляється усміх. Вони пізнають нас, бо це вже їхня друга зустріч з нами; перша була восени. Говоримо з кожним з них. "Ми всі, парубки, родини жадної не маємо" — кажуть вони нам. Деякі оповідають про своє життя, згадують молоді літа, скаржаться на свої недуги. І видно як вони тішаться, що мають перед ким вилити все те, чим серце накипіло. Інші — мовчазливі — лиш стискають нам руки зі словами: "Хай Бог вам дасть здоров'ячка, що ви про нас не забули".

Прощаємося і обіцяємо внедовзі знову прийти.

По гостині я засягнула від управителя дому інформації, що відносяться не тільки до "Піонір Манор", але до всіх домів для старших осіб у Канаді. Інформації ці напевно будуть цікавити читачок "Жіночого Світу", тому подаю їх тут. В "Піонір Манор" є стосорок мешканців, з яких десять відсотків становлять українці. Вони є всі самітні, не мають жадної рідні. Свої молоді літа пропрацювали в доокolишніх копальнях, а тепер доживають тут віку. Вік прийняття до дому починається від шістдесять років життя. Оплата за перебування в "Піонір Манор" виносить сорок шість долярів на місяць. За осіб, що не є в спромозі покрити коштів удержання, платить уряд. У Канаді майже в кожному більшому місті є один, або й більше подібних домів для старших осіб. Більшість тих домів, так як і "Піонір Манор", є під муніципальною управою, а загальну контролю над ними має провінціяльний уряд.

І. Лебідь-Винницька і М. Стефура подають страву старшим віком українцям. При столі сидять зліва до права: А. Чикало, І. Загуль, П. Мандиш, А. Голейник, Я. Стасюк і А. Савіцький.

Віра Олійник розвеселяє гостей музикою. Коло неї стоять А. Чикало і С. Тарновський.

Мої особисті враження і рефлексії в наслідок відвідин є такі: українці, мешканці домів для старших осіб замолоду були членами наших церковних і громадських організацій. Сьогоднішній їх стан є сумний, дошкуляють їм недуги, брак зубів, надірваний зір і слух та слабе знання англійської мови. Хоч місцеві організації, як Червоний Хрест та інші, відвідують їх, дають їм уродинові та різдвяні подарунки, однак це все для них чуже. Вони прагнуть почути рідну мову, мати нагоду виговоритися та відчути, що хтось ними як особами цікавиться. І тут відкривається нове поле харитативної праці для українських жіночих організацій: відшукати наших земляків по старечих домах, регулярно їх відвідувати, огортати їх духовою опікою і в той спосіб дати їм відчути, що вони є членами одної великої української родини, що про них завжди пам'ятає і дбає.

Іроїда Лебідь-Винницька

"НА СЛУЖБІ РІДНОГО НАРОДУ"

(РЕЦЕНЗІЯ)

"НА СЛУЖБІ РІДНОГО НАРОДУ" ювілейний збірник Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб у 25-річчя від заіснування (1930 - 1955). Вид. Організації Українок Канади за редакцією Ірени Книш, Вінніпеґ, 1958, стор. 500.

До історії українського жіночого руху, що його 75-ліття припадає цього року, маємо дуже мало матеріялів, головно коли йдеться про розвиток і напрямні жіночих організацій на Рідних Землях.

Про початки жіночого руху деякі насвітлення дають видання Н. Кобринської і К. Малицької "Жіночий Рух". Опісля відомості, розкинені на жіночих сторінках загальної преси як часописи "Мета" 1908 р. і "Наша Мета" 1919 - 20 рр., що виходили коротко — також не дають багато відомостей. Жіночі часописи, як "Жіноча Доля" (1925 р.) і "Нова Хата" чи "Жінка" (1935 р.) і "Громадянка" насвітлюють тільки частинно час між двома світовими війнами.

З признанням треба зазначити, що українські жіночі організації, що постали на нових місцях поселення в Північній Америці, а то ЗДА й Канаді подбали про це, щоб закріпити свою працю, видаючи головно ювілейні збірники. Це велика цінність для історії тої частини українського жіночого руху. Зокрема це повинні оцінити жінки з останньої еміґрації, бо тою дорогою мають нагоду познайомитися з працею тих жіночих організацій і включитися до неї.

Ювілейний збірник "На службі рідного народу", що його видала Організація Українок Канади (ОУК) ім. Ольги Басараб з нагоди 25-річчя заіснування — це великий вклад для історика жіночого руху, пошана громадської праці членства й цікава книжка для кожного, хто хоче пізнати глибше суспільно-громадське життя Канади. Збірник видано дуже дбайливо на гарному папері, з великою кількістю світлин і по мистецьки оформлено. Матеріял зібрано дуже докладно і проглядно.

Збірник поділений на 9 розділів. В першій частині:

Вступ. І. На зов Рідного Краю. II. Під проводом ОУК. III. Назустріч подіям. IV. Під стягом об'єднання. V. В дружній співпраці. VI. Відділи говорять.

Ці розділи — це історична частина від початків жіночих гуртків чи секцій при УСГ в 1930 р. до самостійної організації під назвою Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб з оформленим статутом і виразною ідеологічною метою.

Розділ VI — це історія Відділів ОУК. Цю історичну частину закінчує розділ про ювілейні святкування.

Дальша частина — розділи VIII і IX це спомини поодиноких членок ОУК, зібраний матеріял і документи — разом 500 сторін друку.

Читаючи історію тих 25 літ організування творчої праці ОУК, кожний свідомий великого вкладу праці і громадської вироблености української жінки, що в новому поселенні змогла стільки дати для добра України і для визвольних змагань українського народу. Це викликує пошану до вродженої інтеліґенції і зарадности української жінки, яка вийшла з рідного краю і опинилася в Канаді в часах депресії, та серед важких умовин життя не заламалася — а будувала. Будувала своє родинне середовище, церкви і свою організацію з думкою помогти морально й матеріяльно Рідному Краєві. Вона швидко також знайшла належне місце в громадському житті Канади. Організація Українок Канади організувала в більшості групи молодих жінок-дівчат, що вийшли з України по 1-шій світовій війні. Вони бачили й пережили відродження Української Держави, яку також будували своїми силами. Вони трагічно пережили насильство над їх народом і окупацію України 4-ма сусідами. Молоді дівчата пішли в світ до Канади шукати можливости праці й нового життя, бо чужа окупація не дала їм змоги жити і працювати на Рідних Землях. І тут, у Канаді, в новій країні поселення вони знайшли для себе можливості жити і працювати для своїх ідей. І на протязі короткого часу від 1930-1934 рр. постала їхніми заходами Всеканадійська Організація — Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб, що разом з Братніми Організаціями творить Українське Національне Об'єднання Канади. Творить сильну організацію, з ясно опреділеною ідеологією і з відданим та дисциплінованим членством. Читаючи їхню історію, ви мов на ленті фільму бачите: ОУК дала великий вклад праці і гроша для піддержки українського націоналістичного руху, ставала в обороні переслідування українського народу (як пацифікація, знущання над політичними в'язнями, голод в Україні, розв'язання Союзу Українок у Львові). ОУК несла поміч політичним в'язням і їх родинам, давала поміч українським письменницям і українській жіночій пресі.

В Канаді ОУК дбала про виховання дітвори в Рідних Школах, дбала про самоосвіту членок, творила хори, помагала в будові Національних Домів, давала піддержку часописові "Новий Шлях",

ОУК видавала довгі роки Жіночу Сторінку в "Новому Шляху", яка була організаційним лучником і сьогодні є поважним матеріялом для історії. Ця сторінка була корисна й тим, щ овона інформувала ширше громадянство про працю і пляни ОУК. Однак вимоги членства росли і з 1950 р. ОУК почала видавати власний журнал "Жіночий Світ". Цей журнал має частини — ідеологічну, організаційну, літературну, мистецьку й господарську, англійську сторінку та відділ для молоді. Своїм змістом журнал призначений не тільки для членок ОУК, але й ширшого кола читачок.

Треба признати членству ОУК, що воно дуже жертвенно піддержує свій журнал. Попри нього Редакція мала змогу видати й деякі цінні видання.

В часі другої світової війни ОУК виконала велику працю для канадійського Червоного Хреста і несла поміч українським воякам в канадійській армії, що були в Европі. По закінченні війни ОУК включилася в акцію допомоги українським скитальцям в Европі і в тій ділянці виконала велику працю. ОУК стала співтворцем і складовою частиною Комітету Українок Канади, що об'єднує працю українських жіночих організацій в Канаді.

Своєю працею ОУК скоро знайшла належне місце і признання в канадійському житті. Між іншими ОУК є членом Національної Ради Жінок Канади та співробітником в харитативно-суспільних установах Канади, як Червоний Хрест, Community Chest і ін.

Зібрати весь великий матеріял не було легко. Перші основниці й ініціяторки цієї організації це були в більшості молоді незамужні жінки, які згодом одружилися і переносилися. Початок організації творився в Західній частині Канади, а опісля велика частина їх перенеслася на схід. Удержати архів і матеріяли поодиноких Відділів було в таких умовинах важко, тому треба з признанням згадати великий вклад праці для зібрання матеріялу зі сторони Організації і редакторки Ірени Книш. Матеріял зібрано й упорядковано прозоро. Велика кількість співробітниць — членок ОУК, ілюструє історію живо й цікаво. В усьому слідно великий вклад праці й умілости зі сторони редакторки Ірени Книш.

Організації Українок Канади треба поґратулювати за таке цікаве й гарне видання, яке має не тільки цінну історичну вартість для тих, що цікавляться жіночим рухом, але також цінне своїм змістом для кожної свідомої українки.

Ірина Павликовська

ХОР МОЛОДИХ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ У ВІННІПЕҐУ

Хор Молодих Українських Націоналістів (МУН) у Вінніпеґу може похвалитися великими заслугами й успіхами на полі хорового мистецтва та щирим признанням усіх, що мали нагоду його чути.

Хор МУН існує поверх десятки років. Проби відбуваються кожного понеділка в домі УНО. Одною маркантною рисою хору, що його відрізняє від інших хорів, це високий відсоток у Канаді роджених Мунівців, молодих хлопців і дівчат у 20-ти роках різного звання — студентів, степографісток, електротехніків і т. п. Від часу заіснування хору в ньому співало до пів сотні молоді.

Хор плекає внутрі завжди дружні відносини духове піднесення та високий рівень розуміння одної з найбільш гарної і популярної галузі українського мистецтва — хорового мистецтва. Особливо гідне уваги підкреслення хором правильної інтерпретації пісень та вимови слів. Репертуар хору складається з різних пісень українських композиторів.

У Вінніпеґу хор особливо відомий із-за рокових концертів колядок і щедрівок. Крім цих традиційних концертів, хор давав багато інших і з різних нагод. Співав також по радіо, телевізії, в університеті та виїздив з гостинними виступами до інших міст — Саскатуну, Реджайни, Давфину, Кенори, Міннеаполісу і ін.

Свій успіх завдячує хор МУН не тільки молодим хористам і хористкам (деякі з них це діти наших членів-піонерів УНО і БО), але чи не найбільше таки своєму постійному дириґентові, п. Володимирові Климкову, молодому принципалові одної з середніх шкіл у більшому Вінніпеґу. Він не тільки добрий та невтомний дириґент, але також любитель української пісні й ця його любов, розуміння та доцінення нашої пісні стала джерелом надхнення і в його хористів.

Хай цих кілька слів згадки про хор МУН на сторінках "Жіночого Світу" буде заохотою до дальшої гарної і потрібної праці хористам МУН та його дириґентові, Володимирові Климкову.

С. Б.

Хор Відділу Молодих Українських Націоналістів у Вінніпеґу

РЕЗОЛЮЦІЇ ПРИЙНЯТТІ НА 5-МУ З'ЇЗДІ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК У НІМЕЧЧИНІ В ДНЯХ 13 - 14 ГРУДНЯ 1958 РОКУ

1. Моральним і національним обов'язком українського жіноцтва в Німеччині та взагалі на еміґрації є ненастанне служіння інтересам Рідного Краю. Не сміємо ні на хвилину забувати про криваві жертви і страждання мільйонів наших сестер і братів в Україні. Це зобов'язує нас брати як найактивнішу участь у змаганнях еміґрації послужити ідеї державного усамостійнення Соборної України.

2. Духова сила нації ґрунтується на її зв'язкові з релігійними засадами, на сторожі яких стоять наші українські церкви.

3. Владикам і Достойникам Українських Церков 5-ий З'їзд ОУЖ висловлює своє запевнення, що українські жінки Німеччини постійно дбатимуть про скріплення християнства в душах нашого молодого покоління та в його вчинках.

4. 5-ий З'їзд ОУЖ вважає необхідним розбудовувати жіночі клітини в цілій Німеччині та засновувати нові осередки.

5. Особливу увагу звертає З'їзд на потребу добору нового активу, який дав би змогу підносити працю на вищий рівень. Треба наполегливо змагатися проти пасивности членів ОУЖ, притягаючи кожну жінку до праці в жіночому осередку.

Діяльність Відділів ОУЖ слід побудувати в напрямку організації самоосвіти жіноцтва, в напрямку поглиблення роботи серед батьків, організування для жінок доповідей, дискусій, читання газет, мистецьких творів, закладати гуртки крою, шитва, вишивок, писання писанок тощо.

7. Відділи ОУЖ мають подбати про те, щоб наші жінки передплачували нашу жіночу пресу — "Наше Життя" і "Жіночий Світ", втягаючись тим самим у студіювання актуальної проблемати нашого Жіночого Руху.

8. Спеціяльну увагу слід присвятити вихованню молодого покоління, щоб утримати українську дітвору на чужині від денаціоналізації. Належна організація суботніх шкіл і садків є справою першорядною, яку треба виконувати у співпраці з Ц.П.У.Е.Н.

9. Суботні школи мають діяти систематично, за наперед розробленими програмами з української історії, літератури, географії та мови. Прищеплення знань з цих ділянок навчання має провадитись систематично і по можливості найбільш поглиблено.

10. Завданням Централі ОУЖ та окремих Відділів буде також нав'язування зв'язків з різними колами чужинного жіноцтва, співпраця з цими колами в загально-жіночих питаннях та пропаґанда серед них української справи.

11. Слід звернути увагу на родини мішаного подружжя з метою притягнення їхніх дітей до українських суботніх шкіл і садків.

12. Плекаючи духа української культури на чужині, 5-ий З'їзд стверджує, що українське жіноцтво в Німеччині зберігатиме та культивуватиме наші народні звичаї і обряди.

13. 5-ий З'їзд ОУЖ в Німеччині висловлює щиру подяку Його Ексцеленції Кир Іванові Бучкові за постійну моральну й матеріяльну підтримку ОУЖ.

14. Об'єднання Українського Жіноцтва в Німеччині пересилає привітання і сердечну подяку для Світової Федерації Українських Жіночих Організацій та для всіх жінок-українок за океаном, які своїми пожертвами уможливили діяльність суботніх шкіл і садків у Німеччині. **Зокрема дякуємо** Відділам СУА за систематичне забезпечення патронатів та іншим опікунам за океаном.

15. 5-ий З'їзд ОУЖ щиро дякує всім українським громадським організаціям в Німеччині, які співпрацювали з ОУЖ і вірить, що така співпраця буде затіснюватись і на майбутнє.

16. 5-ий З'їзд ОУЖ в Німеччині висловлює признання Головній Управі ОУЖ за її працю на протязі від 1950 до 1958 року.

17. Особливе признання і щиру подяку складає 5-ий З'їзд п. Голові О. Павловській за її віддану і жертвенну працю на чоловому становищі протягом так довгої каденції і наділює її титулом Почесного Члена ОУЖ у Німеччині.

18. 5-ий З'їзд наділює також титулом Почесного Члена ОУЖ ВШ. П. Ірину Павликовську за її великі заслуги в справі заснування Жіночої Організації в Німеччині і кількалітню активну і плодотворну працю в ній.

ВІСТІ СФУЖО

ЗУСТРІЧ З ГОЛОВОЮ МІЖН. ЖІН. СОЮЗУ

З нагоди Комісії Статусу Жінки прибула до Ню-Йорку голова Міжнародного Жіночого Союзу, п. Дераніягала з Цейльону. Управа СФУЖО скористала з того, щоб увійти у безпосередній **контакт із цією визначною** жінкою Сходу. Дня 19 березня ц. р. українські жінки відбули зустріч з нею та інформували її про наші цілі і працю.

КОМІСІЇ СФУЖО У КАНАДІ

Від лютого ц. р. почали діяти в Торонті Комісії, що підготовляють теми для Студійних Днів СФУЖО. Це Комісія Суспільної Опіки під проводом д-р Ірини Нітефор, Комісія Культ.-Освітня під проводом п. Марти Кравців-Барабаш, і Комісія Виховна під проводом п. Іванни Петрів. Комісія Молоді є в підготові.

Л. ГЛІБІВ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! РАДІЙТЕ ДІТИ,
БІЖІТЬ У ПОЛЕ, У САДОК,
ЗБИРАЙТЕ ЗІЛЛЯЧКО І КВІТИ,
КЛАДІТЬ НА БОЖИЙ ХРЕСТ ВІНОК!

НЕХАЙ БРЕНЯТЬ І ПАХНУТЬ КВІТИ,
НЕХАЙ ПОЧУЄ БОЖИЙ РАЙ,
ЯК НА ЗЕМЛІ РАДІЮТЬ ДІТИ
І ЗВЕСЕЛЯЮТЬ РІДНИЙ КРАЙ!

НА ВАС ПОГЛЯНЕ БОЖА МАТИ
РАДІЮЧИ З СВЯТИХ НЕБЕС...
ЗБИРАЙТЕСЬ ДІТИ, НУМ СПІВАТИ:
ХРИСТОС ВОСКРЕС! ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ОСТАННІЙ ВЕЛИКДЕНЬ

Це була Великодня Субота. Жили ми тоді в Ржищеві над Дніпром — в будинку Педагогічного Інституту, де я викладала малювання. На свята майже всі учні поїхали до дому і в будинку було порожньо. Ми йшли на вечірню до церкви — я і троє моїх дітей.

При Інституті жили всякі звірята — їжачок, ворона, пси й коти, і діти мали своїх улюблених звірят та найбільш любили молоденьку сіреньку кицю. Та в той день вона чомусь не приходила.

Коли ми переходили через двір, то почули жалібне нявкання, але дуже слабеньке. Ми почали розглядатись. Воно виходило з глибокої криниці й коли ми заглянули туди, то побачили що на дні бігала киця і жалібно нявкала. Проходив якийсь чоловік, заглянув і сказав: "ну пропала, там уже й здохне!"

Криниця була дуже глибока та на щастя без води. Але як врятувати кицю!? — "Мамо, хіба ж ми можемо йти до церкви, коли киця тут!? "Мамо зроби щось!", — просили діти.

Мама почала думати. Як би ми щось спустили у криницю, чи догадалась би киця і чи полізла б? Драбини не було, та ще такої довгої драбини! Сама хвилююсь. Що робити? Що спустити? Стояв кошик з паскою і яєчками в хустці, що ми приготовили для свячення... Виймаємо все з кошика, але треба довгого шнура. На щастя я його мала.

В той час, це вже було під час большевицького режиму, черевиків не можна було купити. Ми самі їх шили: натягали на колодку сіре селянське полотно, а підошву робили з шнура, тісно нашивали одно коло біля другого й діти мали черевички та не ходили босі, як інші. Приношу цей шнур, прив'язую до ручки кошика, діти хвилюються, плачуть. "Мамо, дістань кицю"! — просять.

Кажу: чекайте, спробуємо! Спускаємо кошик. Думаю: чи ж киця зрозуміє, чи буде вона такою мудрою, чи полізе в кошик?... І ось, кошик ще не встиг доторкнутись до дна, як киця вже вскочила туди. Ми почали тягнути кошик. Він хитався, бився об стінки мурованої криниці і ми боялись, щоб киця не випала, але вона цупко трималася кігтями... Нарешті кошик з кицею був у нас! Це була така радість! Ми були такі щасливі!

Шнур звинули, занесли до хати. Кошик застелили чистою хусткою і понесли святити паску!..

То був радісний Великдень. Церква стояла наче зачарована. Була так гарно прикрашена й освітлена, чудово співали монашки... Коло церкви рядами стояли паски з свічечками. Було тепло й так тихо, що свічечки горіли зовсім спокійно.

Це був наш останній Великдень в Україні; може тому, все так ярко запам'яталося!

Катерина Антонович

Children Preserve Traditional Ukrainian Easter

— "Mamma," asked twelve year old Mary, "when is our Ukrainian Easter?"

— "This year it falls on Sunday, May third. My how time flies; why that is just three weeks away, and I have so much work to do," answered her mother.

— "May we help you make "pysanky" like we did last year, Mamma?" asked Julia who was just ten and always very anxious to assist Mamma.

— "I don't really know how much you helped me, last year," replied Mamma smiling, "but, if you wish me to show you again how to make "pysanky" then we shall have to begin soon."

— "May I make some, too, Mamma?" little seven year old Teddy wanted to know. I'd like to make one as pretty as the ones Mary made. May I give one to my teacher? She asked me if you made Ukrainian Easter eggs."

— "What did you say, Teddy?"

— "Oh, I told my teacher that ours were very, very beautiful with different patterns and bright colors. Could I try to make some like yours, Mamma?" persisted Teddy.

— "Do you expect," teased sixteen year old Bohdan, "to make one like Mamma's?"

— "I could, too. I'll make real pretty ones. You'll see "

— "Well, you will get a chance to draw some. Now all to bed. You have to be up early for school tomorrow morning. Later perhaps, we will start. Good night, children!"

One day, after arriving home from school, the children found a large table set for making "pysanky;" there were two dozen white eggs, melted beeswax, a lighted candle, jars with different kinds of coloured liquid dyes, pencils, several pens or "kystky," last year's Easter eggs and drawings of some simple figures and designs.

As each child took a white egg, Mamma instructed them patiently, one step at a time: with a pencil draw lines to divide the egg into two halves and then quarters; now go over these lines with the "kystka" dipped into warm melted wax; dip the egg into the first yellow coloured solution; when the first colour takes, draw more lines over the coloured egg; draw anything you like—crosses, stars, lilies and other figures; now dip the egg into the red solution; take the egg out carefully and draw again over it with the "kystka"; now place it into the final colour, the black solution.

Little Teddy, with his tongue in the corner of his mouth was working hard and doing very well. While the older children who had made "pysanky" before, were able to draw the lines with greater ease and accuracy to manifest and incorporate some of the more intricate, asymmetrical and exquisite designs.

Then, one evening came the final step. The finished coloured eggs were placed into a warmed oven. After a short time the wax was wiped off and the children all cheered and clapped their hands as each recognized his own brilliant "masterpiece."

"And could I keep this one to put into our Easter basket when we take our food to church to have it blessed?" Teddy was most anxious to share his beautiful art work with his closest friends and with God. How like a kind and generous child!

"When shall we go to church to pray?" Teddy wanted to know.

"We'll go Thursday, after I have done my baking of "paska" and "babka".

Thus on Thursday, the children attended the Easter "Strasty"—twelve gospels—the story of Christ. The children listened attentively and watched the altar boys sound the wooden clappers.

Next morrning, Good Friday, the children were again in church. They watched with interest the procession around the church; they saw the "plashchiwnychia"—a cloth with the image of Christ (in memory of Christ when he was taken from the cross) which was laid in the "resting place" that was decorated with white lilies, roses, daffodils and other flowers. The children watched the little flickering candles that were around the sepulchre. They crawled on their knees like other people in the church to bow and say their prayers before leaving for home.

While helping his mother on Saturday with the Easter basket, Teddy thoughtfully asked, "How many people come to church during Easter?"

"Why during the day and night on Friday and Saturday, there are thousands of people who go to church," answered his Daddy. People who do not attend church all year, find time to come during Friday and Saturday to pay their respects and homage to Christ, Our Lord. They come to pray and give thanks for many things they had forgotten during their busy daily life. They come from all walks of life—young and old, even those who do not believe in Resurrection. They come feeling heavy in thought, and leave light in heart. They thank God that they are alive.

"Tomorrow is Easter Sunday, Teddy; shall I wake you up?" asked Bordan.

"Oh, no!" protested Teddy, "I'll be up before you will. I'll wake up as soon as the birds begin to sing. I'll even wake you up, Bohdan. You'll see."

Thus before sunrise Sunday morning the children and parents were sitting in their pews. They watched the procession; they saw the "plashchiwnychia" carried and placed on the altar; they listened to the traditional Easter music sung by the choir.

At the end of the service they joined the rows and rows of people who were opening their baskets of Easter food—they were small portions of Mamma's preparations of traditional Easter food

— "paska", Julia's little "babka"; salt, butter; cottage cheese; fig torte; cheese cake; horse radish; "kowbasa"—meat sausage; "kyshky"--buckwheat sausage; liver and ham. All around this were many "pysanky", among them being the one Teddy himself had made and placed so proudly in the basket along with the others. He stood by with bowed head as the food was blessed. In the passing, Teddy, too was blessed!

As the children and parents were leaving the church they smiled and greeted other friends who were also going home to have Easter breakfast with the family. "Krystos Woskres! Krystos Woskres!" was the happy greeting. Little Teddy joined the others to answer, "Woistynu Woskres!"

And so I join with Teddy and the children in wishing you all a Happy Ukrainian Easter. May God Bless you and your families! Krystos Woskres!

Halia Hawryluk-Charney

THE 29th OF MARCH 1956

I dreamed of Easter. I heard the church bells announcing Resurrection, so softly, so sweetly, and the bells continued to peel. And then the dreams began to fade but I still heard the bell ringing... All of a sudden I woke up. The telephone near my bed was constantly ringing. When mother went to the hospital, in June the year before, I put a telephone extension near my bed and installed a special bell so that I could regulate it for soft and loud sound. The loud to hear it when I was in the kitchen or in the basement, and the soft when I was in my room.

I looked at the clock, four o'clock just gone, and I knew it could be only the hospital. We arranged that the nurse would ring me up every time there was some change in mother's condition.

— "I thought I shall let you know, Madam Kysilewska is going through another attack," said a soft voice of Sister Superior, "the nurse is with her, the attack seems much milder than the last one she had, three weeks ago, but you insisted to be called, otherwise we would not have disturbed you... But if you wish to come to be with Madam Kysilewska until she recovers, do come. If you cannot come, we shall inform you if any change occurs."

— "Thank you, Sister, I shall be over as soon as I can." I rang off and without waking up my husband, who was still recuperating after his sprained back, I left the house.

There was a pleasant freshness in the air heralding the coming of the spring. The whole town seemed to be in deep slumber. It took only minutes to reach St. Vincent Hospital through deserted streets. I pressed the bell, the door was opened, the beautiful familiar hall, the spotlessly clean corridors, night nurses at the tables—and the door to room 475 half ajar...

A subdued light was burning on the table at the head of the bed, a nurse was standing near mother as Sister-Superior was administering near injection.

— "Heart very weak," she said to me, "but otherwise no complications. If the heart holds aut, we gained another respite, but one cannot say anything, you must be prepared for all eventualities."

— "Yes, Sister, we are prepared, and so is mother."

I took my coat off and sat at mother's side. She seemed to dose, her breathing was very quiet. I leaned over her and she unexpectedly opened her eyes and looked at me for a long while then she recognized me, stretched out her thin, emaciated hand and I could read her lips, could hear her whisper:

— "Gracie, I am so glad you have come..." I thought I saw a faint smile. I took her hand and we sat quietly for a long, long while. It seemed to me that this morning's attack was less severe that the one of three weeks ago. When was it? Yes, on Monday night, of March 5th... At two in the morning the head nurse called me up to tell that mother was going through a very severe attack and, "please, be prepared, Madame Kysilewska is very, very weak, her heart may give way any time—of course, you know it, she has been on the danger list several months now..."

— "Of course I know, nurse, thank you, I shall be over as soon as the taxi arrives."

I watched mother's quiet, only slightly irregular breathing and tried to remember the symptoms of the previous attack. Three weeks ago it was much worse. She was in a coma when I arrived, the doctor could not trace a reaction in her eyes and the body temperature was down to the lowest danger point. There were three nurses at her bed when they gave mother an injection and a doze of whiskey. Then they rubbed her limp body and I just sat there and my lips were whispering a prayer, mechanically, it was my subconsious mind praying.

And the miracle happened. Mother's breathing become quieter, she fell asleep not even knowing I was at her side. It was seven when I returned home.

When in the afternoon of that day the incredulous head nurse sat down for a moment near mother's bed, she said to me that the next time when an attack occurs they are not going to call, "unless it is very bad, like last night's..."

I remember how tired I was. Yet, this time mother was much quieter and I waited for her to fall asleep. Perhaps after all, they shouldn't have called during the night? I would have come after breakfast anyhow.

The nurse interrupted my thoughts, she brought in the beautiful red roses which came only few days ago from the Ukrainian Women's Organization from Winnipeg for mother's birthday.

They were still fresh and their delicate fragrance was soothing. Mother seemed to smile again.

After a while breathing became more difficult and she started to cough. She wanted to say something, I tried to read her lips, to guess her wishes, her thoughts.

Another hour passed. I still sat at her bed, her tiny hand, like a child's was gently pressing mine. The cough subsided, the nurse gave her a drop of whiskey and she seemed relieved and was resting peacefully. The nurse felt her pulse.

— "The crisis seems to be passing," she whispered to Sister-Superior who put her head into the door.

Mother was holding my hand. Again I felt her gentle squeeze. Minutes passed, eternity to me. The grip relaxed, the breath stopped for several seconds and started again.

I still felt her hand, but it was not pressing mine anymore, it was losing its warmth. I called the nurse. Sister came in and took mother's pulse.

— "I think you better call your husband," she said. I left the room just for a brief moment. It was exatly 6.45 in the morning. When I returned to the room, Sister was standing at mother's bed side, her head bent in prayer.

— "Madam Kysilewska is on her way to eternity," she whispered.

I said Lord's prayer and it occured to me that today the Christian world grieves the death of Christ the Lord, but in three days He will rise again from the dead...

Mother died three days before Easter Sunday.

Grace E. Kaye-Kysilewska

A. WACH

THE AIMS OF THE UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATION OF CANADA

AS GIVEN AT MEMBERSHIP TEA TO MEMBERS AND PROSPECTIVE MEMBERS OF THE JUNIOR AUXILIARY TO THE UWO

In January 1950, when the Ukrainian Women's Organization of Canada began publishing the "Woman's World", I was asked to write a short article to give the readers an idea about the aims and work of our organization.

"The Ukrainian Women's Organization began its work with only a small number of members. This sister organization of the Ukrainian National Federation of Canada originated in Winnipeg; later branches in Saskatoon, Toronto and Edmonton followed. The First Convention was called in 1934 at Saskatoon and a constitution was drafted. The following chief aims were adopted:

1. To foster and promote Ukrainian culture and traditions.
2. To acquaint members, and Ukrainian Canadian women in general with Canadian culture, with the Canadian way of life, and with activities in the community; ultimately — to develop a better Canadian citizenship.
3. To establish courses in sewing, home economics, child welfare and also to publish books and pamphlets useful and interesting to women.
4. To establish and aid humanitarian organizations (such as the Canadian Red Cross, Help the Children's Fund, Ukrainian Canadian Relief Fund, Ukrainian Canadian Gold Cross etc.).
5. To bring up Ukrainian youth to be worthy Canadian citizens as well as good Ukrainians".

These were only five of the aims of the Ukrainian Women's Organization, but they were aims adopted by the first convention of the organization, which as was mentioned above, was held in 1934 in Saskatoon, with the late Mrs. T. K. Pavlychenko as president and Mrs. S. Bubniuk, secretary. The point that I think is important and interesting is, that in 1954 a new constitution and bylaws were drawn up with the following aims:

1. To organize women of Ukrainian descent in Canada for the purpose of furthering among them educational work and to develop among them better Canadian citizenship.
2. To support the cause of Ukraine's independence.
3. To strive for the betterment of cultural and educational, economic and political standards of the Ukrainian women in Canada.
4. To collect funds for the Ukrainian Gold Cross, to give aid to orphans, widows, invalids, refugees, and others who require such aid.

You will notice that although the wording has been changed, the actual aims of the organization are exactly the same as they were 22 years ago. What wonderful foresight those pioneers of the Ukrainian Women's Organization must have had; what great understanding of the Ukrainian women's need—her wish to work for Canada and for her motherland, Ukraine. Another point that I would like to bring out, is, that 22 years ago, those pioneers of our organization were the same age as we are now. I feel that in organizing the Junior Auxiliary to the Ukrainian Women's Organization, we are pioneers in the organization almost as much as they were then. True, our work is somewhat easier, because now we have beautiful halls, better homes, better jobs than they had in those days. Yet we are pioneers in this field of work because we are a second generation in Canada. We know Ukraine only from what we heard from our parents, our grandparents or what we learned in Ukrainian school and through reading. Besides that, we will be able, in addition to all the work that the older generation has carried on, to take a more active part in Canada—wide activities.

(To be concluded)

МАРІЯ ВАВРИКОВ — КАНДИДАТКА НА ПОСЛА В МАНІТОБІ

Марія Вавриков, адвокатка й визначна громадська діячка у Вінніпеґу, кандидує на посла до манітобської леґіслятури у провінційних виборах, що відбудуться 14 травня ц. р.

Про п. Марію Вавриков читачки "Жіночого Світу" вже мали нагоду довідатися зі сторінок цього журналу. Це жінка невичерпаної енерґії та багатьох зацікавлень. Вона проявляє свою діяльність у численних ділянках українсько - національного й церковного життя. Від ряду літ працює активно в Лізі Українських Католицьких Жінок(ЛУКЖ). Під цю пору є головою Архиєпархіяльної Управи ЛУКЖ на Манітобу та містоголовою Всеканадійської Управи ЛУКЖ. Бере живу участь в Головній Управі Комітету Українок Канади, де є також містоголовою та репрезентує вінніпеґський Відділ КУК у Льокальній Жіночій Раді.

Крім участи в українських організаціях п. Вавриков працює також у загально-канадійських організаціях суспільно - гуманітарного характеру. Вона належала до Дирекції Опіки над Дітьми, є в Дирекції Т-ва Опіки над умово хворими і в Дирекції Т-ва для дівчат, що вийшли з поправних домів. Вона є членкою Канадійського Інституту для Міжнародніх Справ та є членкою Т-ва Жінок Адвокатів у Манітобі і в 1955 р. була його головою. В тому році її обрано "визначною жінкою року" у Вінніпеґу.

Пані Марія Вавриков скінчила право на манітобському університеті й веде самостійно адвокатську канцелярію від 1942 року. Вона одружена та має троє дітей (7, 11 і 13 років). Посольську номінацію дістала від консервативної партії в окрузі Інкстер у Вінніпеґу.

Тепер стелиться перед нею новий шлях — шлях праці й досягнень у політичному житті. Вона може стати не тільки послом, але й зайняти місце в міністерськім кабінеті.

Вітаємо п. Вавриков на цьому новому шляху, бажаємо їй повного успіху та сподіваємось, що вона, як визначна українка, дістане на 14 травня повну підтримку від нашого жіноцтва.

Стефанія Бубнюк

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Наша, над'йна Мун'вка, Віра Турус, відійшла 27 лютого ц. р. від нас на вічний спочинок у молодечім віці; заледве 22 роки їй проминуло. Вона мешкала у Виндсорі від 1940 р., прибувши тут з матір'ю-вдовою з Кірклендлейк.

Пані Турус у Виндсорі від 1940 року брала активну участь в організації УНО, як також була активною членкою ОУК. Виховала свою донечку Вірцю в українськім дусі. Виндсорці тішилися Вірцею, коли вона чистою українською мовою говорила до публіки під час більших виступів. Вона також очолювала Відділ МУН, як і вчила молодь українських танців, з якими виступала нераз між чужинцями. Ми втратили одну з найкращих молодих надійних сил.

Бл. п. Віра Турус

Дня 3 березня відбувся похорон бл. п. Вірки. Це не був звичайний похорон, це була українська маніфестація. Хоч це був робочий день, а більше сотні авт брало участь у цій похоронній маніфестації. Тисячі людей відвідало її в похороннім заведенні. Сотні китиць квітів вкрило простору залю, в якій лежало тіло бл. п. Вірці. На похорон з'їхалися з усіх сторін знайомі, які репрезентували різні організації. Від Крайової Референтури МУН говорив і прощав бл. п. Вірцю Михайло Орихівський з Торонта.

Як відпоручник Президії УНО та від УНО і Братніх Організацій м. Виндсору промовляв п. Богдан Зелений.

Вічна Тобі пам'ять — незабутня наша Вірцю. Хай Твоє життя буде дороговказом для канадійської молоді як треба любити зорганізовану працю своїх батьків, щоб колись умирати тільки тілом, але вічно жити в пам'яті широкого українського громадянства по той і тамтой бік океану.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ВІРЦІ*)

Життя молодеє своє полишила,
В обіймах смерти відлетіла в даль...
О, скільки сліз пролито за тобою,
Який гіркий на серце тисне жаль!

Полинула душею до татуся,
Що відійшов в той світ, вже двадцять літ,
Щоб привітать його невинними устами
І передать від нас усіх привіт.

Прощай на віки, люба наша зірко!
А ти, матусю, не плач, не ридай!
Твоя люба Вірця на небі вітає,
В ангельському колі вітає, співає:
"Матусю, прощай!"

Стефанія Ґренюк,
Виндсор, Онт.

*) Присвята опечаленій матері, Р. Турус.

—o—o—o—

НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК НА СВІЖУ МОГИЛУ МАРІЇ КОЛОДІЙ

Телеграфічною сумною вісткою сповістила мене Оксана Колодій, що 22 березня 1959 р. рано-вранці померла в Джерсі Сити її матуся, а моя дорога краянка й сердечна подруга зі шкільних часів, Марійка Юськевичівна, одружена Колодій.

З Марійкою ми ходили до семінара, разом учились і разом здавали матуру, а відтак і разом брали участь у громадськім житті.

Та не судилось нам проживати разом довго. Судьба кинула мене за море, в Канаду, а Марійка осталась у рідному краю. Однак у наслідок комуністичного терору й Марійка була приневолена кинути рідну землю та піти на непевне скитання. Коли вкінці добилась на вільну землю Злучених Держав Америки, вона далі віддається громадській праці — вчить у Рідній Школі та бере живу участь у кількох організаціях.

Ще недавно мені писала: Ґеню, приїжджай на з'їзд тернопільців (цей з'їзд вона з іншими підготовляла). Ждемо нетерпеливо стрічі з тобою. Є нас тут більше шкільних подруг — приїдь Ґеню. Це буде мила наша спільна зустріч після стільки літ нашої розлуки. Зійдемось та пригадаємо наше минуле, нашу молодість та нашу спільну працю в студентськім кружку, Бесіді, Союзі Українок. Все згадаємо... Приїдь Ґеню, — заохочувала мене, бо час минає та не вертає.

З важливих причин я не поїхала на з'їзд тернопільців, а побачення відложила до цього літа. Та сталося інакше. Марійки, моєї сердечної подруги, не стало між живими. Остався тільки великий біль душі. Невмолима судьба не дозволила нам більше побачитись...

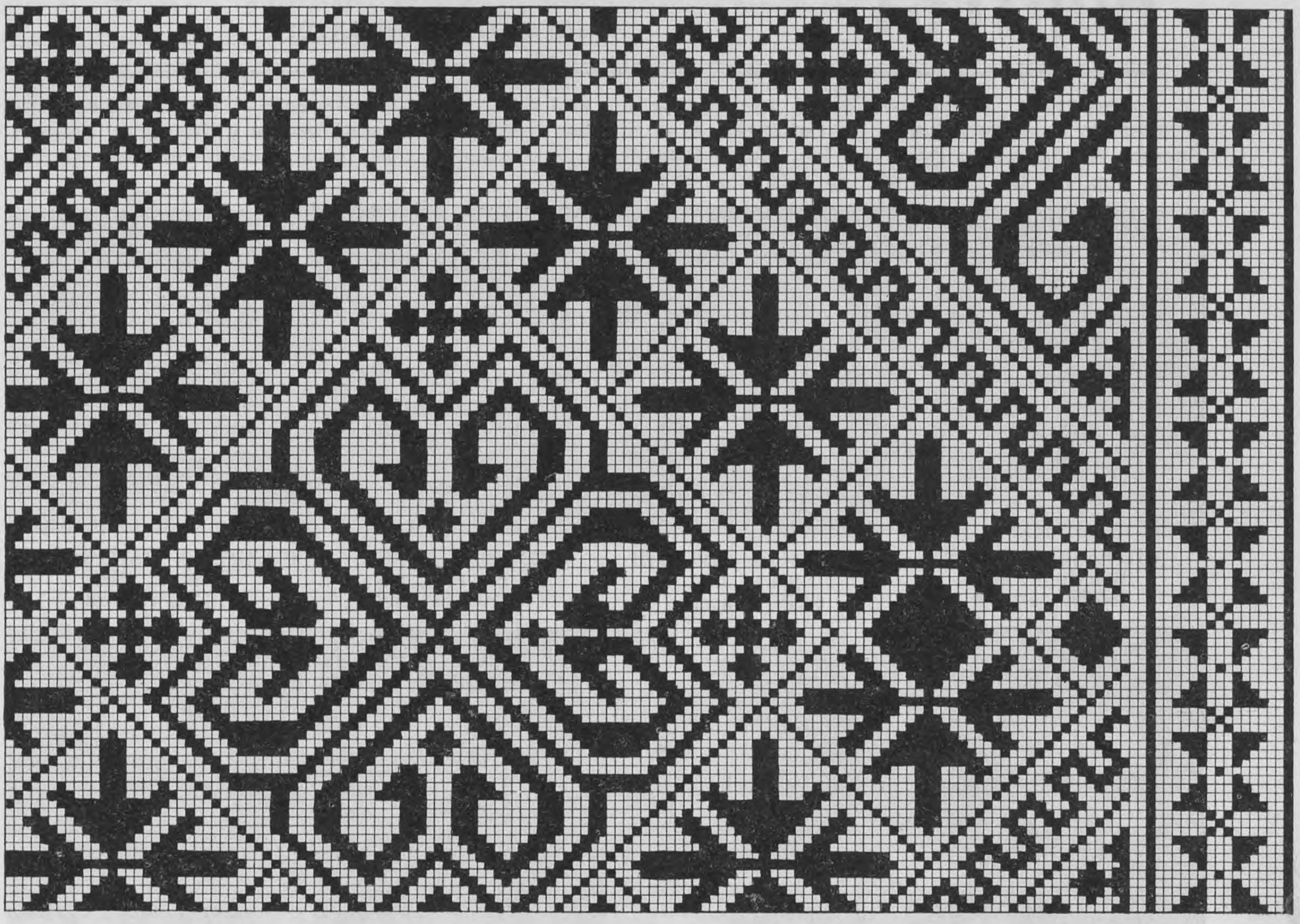
Бл. п. Марія Колодій

Хай же ця скромна згадка про Тебе, моя Дорога Подруго, а з нею мій 10-доляровий дар на пресовий фонд "Жіночого Світу" буде моїм нев'янучим вінком на Твою могилу на чужині. Квіти зів'януть, а друковане слово залишиться назавжди.

Тож прощай дорога Марійко. Нехай земля Вашінґтона, в якій Ти знайшла притулок і волю, заступить Тобі Рідну Землю!

Євгенія Ситник

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

Із давен-давна в Україні наше жіноцтво плекало українську вишивку, примінюючи її до прикрашування одежі (головно сорочок), а також примінюючи її до народнього побуту. Найкращі почування краси й гармонії закріпились у вишивках і тканих прикрасах. Із-за цих саме прикмет знайшла українська народня вишивка доступ до церкви, виповнюючи скарбами українського шитва, ткані й орнаментики наші церковні ризниці.

Літописці княжої доби згадують, що наші княгині й боярині плекали шитво. Княгиня Ганна заложила навіть школу-майстерню шитва. Наші князі й гетьмани будували храми Божі, а княгині, боярині й гетьманші не жаліли ані рук, ані гроша на прикрашування їх. А прикрашували їх гаптами, золото-сріблом і вишивками на дорогих спроваджуваних матеріялах.

Після поневолення України занепадає це виплекане мистецтво, його місце займає фабрична дешевизна.

На початку XX століття на західньо-українських землях відроджується українська народня вишивка і знов займає почесне місце не лише в побуті, але й переможно повертається до церкви, виповняючи нутро наших святинь своєю неперевершеною красою й орнаментикою, та всім, що лиш найкраще й найцінніше збереглося в народній творчості, милуючи око своїх та дивуючи чужинців.

На давніших і нових місцях поселення відчувається потреба продовжувати ці наші традиції. Редакція "Жіночого Світу", бажаючи прийти з допомогою зацікавленим, — помістить декілька зразків, що їх можна примінити до церковного вишивання.

Поміщений у цьому числі взір своєю орнаментикою пригадує низинне вишиття. Можна примінити його на вишиваний підризник (стихар), або на церковні обруси. Чорний колір, залежно від потреби й призначення, можна змінити на вишневий, темно зелений, або темно синій. Взір працьовитий, але дуже ефектовний. Міг би знайти також примінення на вишивану декоративну подушку.

Іванна Зельська

КОНТЕСТ "Жіночого Світу"

З НАГОДИ ДЕСЯТИЛІТТЯ

До контесту "Жіночого Світу" зголосилось в останньому часі ще дві нові контестантки, а це **п. Йосифа Альбанська** з Руан, Кв. **і п. Марія Смолій** з Вал Дор, Кв. Щоб дати нагоду всім контестанткам вив'язатися якнайкраще зі свого завдання та ще декому може включитись у змагання, контест продовжено на один місяць, себто до **31-го травня, 1959 р.**

СТЕФАНІЯ ҐРЕНЮК
Виндсор, Онт.
104,600 голосів

АНАСТАСІЯ ТЕРЕБУШ
Торонто, Онт.
63,550 голосів

РОЗАЛІЯ МУРЕЙ
Ст. Бонифас, Ман.
26,800 голосів

ЛЮБОМИРА ЧАЙКОВСЬКА
Вінніпеґ, Ман.
24,725 голосів

АННА ДАДИК
Реджайна, Саск.
18,400 голосів

КАТЕРИНА ОНИСЬКІВ
Дітройт, Міш.
10,550 голосів

АННА ЛАЩУК
Саскатун, Саск.
10,215 голосів

КАРОЛЬКА ЧЕРЕВАТА
Ошава, Онт.
5,600 голосів

ОЛЬГА СЕМЕНЮК
Кірклендлейк, Онт.
3,600 голосів

ЙОСИФА АЛЬБАНСЬКА
Руан, Кв.
2,950 голосів

МАРІЯ СМОЛІЙ
Вал Дор, Кв.
2,405 голосів

Під світлинами подаємо осяги - голоси до 17 квітня. **Пані Марія Стецина** з Монтреалу, Кв. займає **третє** місце, здобувши 26,830 голосів, **п. Софія Романик** з Зах. Торонта має 9,420 голосів, **п. В. Федорів** з Едмонтону, Алта. ще не подала своїх осягнень. Варто згадати, що Відділ ОУК у Содбури, Онт. хоч не має своєї контестантки, то багато причиняється до успіху контесту.

Вітаємо нових контестанток та всім бажаємо найбільше успіхів у змаганні, а членок ОУК, читачок і прихильниць "Ж. С." прохаємо ще раз вийти їм назустріч у благородній праці. — **Ком.**

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ В АМЕРИЦІ

З нагоди Світлого Празника ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

Головна Управа Українського Золотого Хреста в Америці

вітає всі свої Відділи, їх Управи і членство, сестринну Організацію Українок Канади, Братні Організації ОДВУ і МУН, Централю СФУЖО на чолі з її головою, п. О. Залізняк і всі її члени організації та все українське громадянство і бажає єдности та успіху в спільній праці для визволення України.

ХРИСТОС ВОСКРЕС — ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА !

За Головну Управу УЗХ:

Марія Квітковська, голова *Анна Левкут,* місто-голова

Галина Білоус, секретарка

З ДІЯЛЬНОСТИ 18 ВІДДІЛУ УЗХ В РОЧЕСТЕРІ

В неділю, 15 лютого ц. р., в гарно прибраній малій залі Українського Американського Клюбу в Рочестер зійшлось біля 60 осіб, членів УЗХ і Братніх Організацій, щоб вшанувати пам'ять патронки 18-го Відділу УЗХ, сл. п. Олени Теліги та всіх жінок-героїнь.

Жалібні Сходини відкрила голова, п. Анна Хмиляк, а короткий реферат відчитала п. М. Повх. Після реферату слідував монтаж у виконанні пп. Л. Карабіневич, Я. Зелез і М. Повх. Монтаж переплітано спогадами про жінок - героїнь, декламаціями й піснями "Молитва з Запорожця", "Встає хмара", "Закувала та сива зазуля" і "Марш Карпатських Січовиків" награними на платівки у виконанні Капелі Бандуристів. Гимном "Ще не вмерла" закінчено це скромне, але вдале свято, призначене для членів УЗХ і Братніх Організацій.

Заходом УЗХ останніми часами влаштовано кілька вдалих імпрез:

26 жовтня 1958 р. Дитячий Масковий Баль при співучасті СУА, Відділ 47, Пластприяту й МУН, 13 грудня "Андріівський Вечір" — до співучасти запрошено СУА, Від. 47, ОДВУ, ОбВУА і Братство I У. Д. УНА, а 7 лютого ц. р. заходом ОбВУА, Братства I У. Д. УНА і УЗХ улаштовано дуже вдалі вечорниці "Червоної Калини".

На Річних Зборах, що відбулись 8 лютого 1959 р., обрано знову головою п. Анну Хмиляк, а заступницею п. Ірину Вергун. **А. С.**

В пам'ять моєї найдорожчої і незабутньої матері, бл. п. Анни Весоловської, в першу річницю її смерти, складаю як нев'янучий вінок — $10.00 на пресовий фонд "Ж. С." Нехай її пам'ять буде вічною серед нас як щирої патріотки, виховательки та останньо членки УЗХ. Марія Квітковська

МОЇ СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Багато разів приходилося мені брати участь у різних контестах. Я виконувала цей обов'язок з приємністю, бо вважала, що треба працювати для рідної справи, а вже особливо ми, жінки, повинні причинитися до розбудови нашого журналу "Жіночий Світ".

Коли мені доручено адресар "Ж. С.", щоб зібрати залеглі передплати на свої голоси, то я побачила справжній матеріяльний стан нашого дорогого журналу та з якими труднощами намагається він виконувати свій обов'язок.

Хто ж може тому зарадити як не жінка? Преса, а "Жіночий Світ" зокрема, заходить до вашої хати раз у місяць і приносить на своїх сторінках багато цінного матеріялу та порад на різні теми. Коли я переглянула адресар "Ж. С.", то з жалем мушу ствердити, що велика частина передплатниць читає журнал на кредит. Як можна не платити за пресу роками?

Дорогі Читачки! Прошу пам'ятати, що папір коштує гроші, працівники мусять жити, приміщення треба заплатити й багато інших різних видатків. Хто це все покриє? Не чекайте, щоб хтось прийшов у вашу хату за передплатою "Ж. С.", але самі загляньте на вашу адресу і там побачите до якого часу заплачений журнал. Коли вже треба за нього платити, висилайте гроші самі, або передайте на зборах ОУК. Не підривайте своєї преси, яка постала й держиться з великим трудом. Передплата повинна бути вислана наперед, а не 3 або 4 роки назад.

Закликаю Вас, дорогі передплатниці (ки) "Ж. С." вирівняйте свої передплати, а цим зменшите журбу Видавництва "Ж. С.", а в часі контесту поможете контестанткам у їх змаганні.

Анастасія Теребуш,
контестантка з Торонта - міста

Організація Українок Канади

РОЗМОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ УПРАВИ ОУК ІЗ СВОЇМИ ВІДДІЛАМИ

1. Вижидаючи весняного сонця, готовимось зустрінути Празник Христового Воскресення! Ось, ось залунають Великодні дзвони, звіщаючи про Великий день слави Божої!

В останньому обіжнику ми звертаємось із проханням до вас, щоб з більшою увагою, піетизмом зустрічати Великдень, відмічаючи чудову традицію зв'язану з цим великим святом. Ми іноді забуваємо, що шанування багатств нашої традиційности це могутнє джерело національної сили. З великою пошаною до нашої культури ставляться чужинці, тож і нам треба берегти в наших хатах культ традиційности, головно з приводу таких свят як Різдво чи Великдень. Це потрібне нам, нашим дітям, щоб і вони цінили й гордились своїм національним походженням, культурою свого народу.

2. Згідно із прийнятим звичаєм не забудьте влаштувати спільне свячене, щоб з нагоди свят зустрінутись як одна велика близька родина!

3. В діяльності наших Відділів найважливішою справою є тепер контест журналу "Жіночий Світ", **який продовжено до кінця травня!** Прохаємо Управи Відділів і наших Контестанток, щоб використали всі можливі нагоди для успіху контесту! Окремі в цій справі інформації подано в обіжнику Контестового Комітету!

4. Читаємо в пресі, зокрема в журналі "Наше Життя" про підготовку до КОНҐРЕСУ СФУЖО, який відбудеться в червні цього року в Ню Йорку. Це для нас, зорганізованого жіноцтва, небуденна подія, якою ми цікавимось, беремо участь від нашої Організації в комісіях, що працюють для виготовлення багатої проблематики многогранного життя українки в вільному світі! Звертаємо увагу наших членок на цю подію і прохаємо цікавитись нею, читаючи вісті про конґрес в українській пресі.

5. За Конґресом СФУЖО слідує друга подія знаменна для організованої української етнічної групи в Канаді, а саме Конґрес Українців Канади, що відбудеться в Вінніпеґу в липні цього року. Під час Конґресу відбудеться сесія Комітету Українок Канади, в якій делеґатки наших Відділів повинні прийняти участь.

6. Інформуємо наших членок, про наш зв'язок на зовнішному відтинку:

В березні відбулась конференція ЮНЕСКО в Монтреалі, в якій нашу Організацію репрезентували п. А. Ковальська і М. Чайківська.

У з'їзді голов сфедерованих Організацій Жіночої Ради Канади, що відбувся в березні цього року в Торонто, нашу Організацію заступала п. О. Заяць. На об'єднаному святі Жіночих Організацій у честь Героїнь, що відбулося в лютому в Торонто, головну промову виголосила голова ЦУ ОУК, п. С. Савчук.

СПІВЧУВАЄМО

Висловлюємо наше глибоке співчуття містоголові ЦУ ОУК, п. О. Заяць з приводу смерти її сестри й секретарці ЦУ ОУК, п. Я. Зорич зприводу смерти її батька. Нехай Господь дасть їм сил перенести болючі втрати.

Центральна Управа
Організації Українок Канади

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ ОУК

ТОРОНТО, ОНТ.

ПЕРЕГЛЯД ПРАЦІ ЗА 1958 Р.

25 січня 1959 року відбулися Загальні Збори Відділу ОУК Торонто-місто. Предсідницею зборів була п. Анна Мазуренко, яка дуже вміло та цікаво перевела збори.

Анна Мазуренко, це одна з кращих членок нашого Відділу. Вона кілька літ підряд репрезентувала наш Відділ у Національній Раді Жінок Торонта, де одного року була секретаркою. Відколи Центральна Управа ОУК перенеслася до Торонта, вона є англомовною секретаркою Централі. Також у нашому Відділі займала різні пости, а в театральному ансамблі нашої Філії УНО чарувала глядачів непересічним сценічним хистом. Ця молода здібна жінка, при своїй милій зовнішності, вродженому такті і працьовитості, займе колись визначне місце в нашому жіночому русі.

Секретаркою загальних зборів була симпатична, добре знана цілій Канаді, п. Марія Дунець, членка Центральної Управи ОУК.

В приявності майже 50 відсотків членства звітувала уступаюча Управа Відділу ОУК про працю виконану впродовж 1958 року. Робота йшла задовільно завдяки добре згармонізованій Управі та її наполегливості в праці, а також у великій мірі завдяки нашій голові, п. Павлині Загребельній. Вона, хоч молода жінка й молода ще членка ОУК, але ідейна, солідна і працьовита, своїм тактом, ніжною вдачею та добрим прикладом зуміла з'єднати собі симпатію всього членства, як ОУК так і Братніх Організацій. І так, на заклик голови, або старших і давно вже заавансованих у рядах ОУК членок — містоголов — Софії Самець і Євдокії Штафірної, чи членки Управи Анастасії Теребуш, всі членки помагали і працею і моральними засобами

для осягнення якнайкращих успіхів в організаційній роботі.

По прийнятті всіх звітів Управи та уділення абсолюторії уступаючій Управі вибрано нову Управу в складі: П. Загребельна — голова, Е. Штафірна і В. Муха — місто-голови, К. Леськів — рек. секр., А. Бардин — кор. секр., Н. Бодуйкевич — касирка, П. Стефурак — членка Управи, А. Теребуш — господиня.

Контрольна Комісія: О. Заяцева — голова, М. Яремко і С. Самець — членки.

До Комітетів: Г. Мазуренко і В. Паладійчук — представниці до Жіночого КУК, Н. Воробець і А. Топорницька — до Льокальної Жіночої Ради. О. Заяцева і М. Дунець — культурно-освітня реф., К. Дякунчак — пресова реф., Г. Вишньовська, О. Максимів і К. Подільська — Рідно-шкільний комітет, К. Подільська і О. Максимів — кольпортерки "Жіночого Світу", С. Хахула, А. Ґлушек і М. Яремко — комітет хворих.

На зборах обговорювано справу "Жіночого Світу" і контест з нагоди дисятиліття його існування. До контесту зголосилася пані А. Теребуш, заслужена контестантка з попередніх контестів, з котрих завжди виходила переможно. Тому, що справа "Жіночого Світу" є дуже важна, збори й Управа звертаються з гарячим закликом вийти назустріч пані А. Теребуш і помогти її в контесті.

Дальше говорено про Альманах, що його видала Централька Управа ОУК під назвою "На службі Рідного Народу". Альманах треба конечно розпродувати і всі членки повинні його набути.

Як згадано, організаційна праця впродовж року була вповні успішна. Першими імпрезами в місяцях лютому й березні м. року були: прийняття молодих членок (кол. МУН-івок) у ряди ОУК і Свято Героїнь. Про обі ці імпрези була вже згадка на сторінках "Жіночого Світу".

4-го квітня наш Відділ приготовив чайне прийняття, на якому було проголошено вислід змагань контестанток Визвольного Фонду. Хоч у Торонті аж 4 пані взяли участь у контесті, то всі вони зайняли перші місця. Королевою вийшла п. Маруся Яворська, вчителька музики, що мала 138,255 голосів, які здобула виключно власними силами. Першою княжною була членка нашого Відділу ОУК, п. Анастасія Теребуш. Вона придбала всього на $30.00 менше від королевої. Пані Теребуш піддержували наші членки ОУК і Стрілецька Громада, а пп. Софія Проців, Анна Мота й Осипа Максимів влаштували на ту ціль вечірки у своїх хатах. Третє місце зайняла п-на Тетяна Ґрай, членка ОУК Торонто-захід, а молода МУН-івка, п-на Маруся Лазор здобула п'яте місце. Вона придбала Визвольному Фондові понад тисячу долярів. Так завдяки наполегливій праці наших жінок, за піддержкою громадянства міста Торонта, саме Торонто дало на визвольну справу майже три-четверті фондів з цілої Канади.

В Томину (Провідну) неділю Авдиторію УНО виповнило вщерть членство і симпатики ОУК, УНО і Братніх Організацій, що зійшлися на Великоднє Свячене, яке річ-річно влаштовує Організація Українок Канади. Господинею кухні була пані Євгенія Сільваші, що ніколи не лінується приготовити різні подібні імпрези, що є її спеціяльністю. Помагали її старші членки ОУК, а молодші при помочі МУН-івок накривали столи, а потім обслуговували гостей.

Паску посвятили Всч. Отці Канонік Петро Каменецький і капелян Української Стрілецької Громади Степан Хабурський, які опісля зложили побажання нашим організаціям та всім присутнім. Свято відкрила голова, п. Загребельна. Привітавши гостей пригадала їм теперішній Великдень в Україні. Порівняла положення наших рідних з нашою свободою і багатством у Канаді та просила не забувати, що ми всі є дітьми одної матері — України, яка жде нашої любови й піддержки у важких змаганнях з жорстоким окупантом. Провід для переведення святочної програми передала голова п. Ю. Карманінові, членові Президії УНО Канади. Зчерги п. Ярослава Зорич виголосила цікаву доповідь про красу і значення українських великодніх звичаїв. В уяві слухачів пересувалися барвисті образи цвітучої України, мережані згармонізованими з багатством природи народніми строями дівчат, які своїми співами і хороводами враз із усією Вселенною віддають поклін Відвічному Творцеві. Вона закликала матерів зберігати неоцінимі скарби нашої традиції, що скріпляють нашу любов до України, зцементовують нас в одну велику українську родину, а врешті піддержують український народ у важких хвилинах життя як на Батьківщині, так і на нових місцях поселення. Після привітів голов Братніх Організацій, п. Анна Мазуренко попросила приявних зложити датки на новозакуплену Літню Оселю УНО в Ектон. Всю зібрану суму $500.00 передано Філії УНО. Ця імпреза була переплітана гагілками дітвори Рідної Школи Філії УНО та воскресними піснями зібраних. Подякою Всч. Отцям, членкам ОУК і всім присутнім господар свята закрив великодню гостину.

Місяць травень пройшов під знаком святкувань Дня Матері. Молодшим матерям влаштували свято діти Рідної Школи ім. Тараса Шевченка при Філії УНО за допомогою учительських сил і Батьківського Комітету. Молоді Українські Націоналісти під проводом п-ни Наді Маланчук вшанували старших матерів. На обох цих імпрезах була цікава програма, доповіді, вдекорування матерів трояндами, а на закінчення спільний чай матерів з дітьми.

Дуже успішно пройшла в нас весняна забава. Буфет приготовили членки ОУК, а пані Е. Сільваші придбала несподіванки до розгри.

В місяці червні гостили ми в Торонто дорогого гостя з Европи, проф. Юрія Бойка, члена ПУН-у. Він, як голова Незалежної Асоціяції Совєтознавців об'їхав майже цілу Америку й Канаду, вияснюючи завдання і ціль цієї преважливої під цю пору інституції, що на різних мовах інформує світ про дійсний стан України під Москвою та справжнє обличчя самої Москви. Після допо-

віді проф. Бойка в нашій Філії УНО членка нашого Відділу ОУК, п. Калина Мигаль враз зі своїм чоловіком зложили $50.00 на потреби Асоціяції. Шкода, що відвідини голови Асоціяції припали на літню пору і його цінні доповіді не мали відповідної кількости слухачів, а його труд не увінчався належним успіхом.

(Докінчення в черг. числі)

ВІННІПЕҐ, МАН.

З ПОДРУЖНЬОГО ЮВІЛЕЮ НА ПРЕСУ

У дні 24 січня, 1959 р. відбулося в домі УНО на Ст. Бонифас велике родинне свято п-ва С. і Т. Будзанів, заслужених громадян з Вінніпеґу. Того дня заходом їхніх дітей, Галі й Мирослава, родини, приятелів і членок Відділу ОУК у Ст. Бонифас влаштовано їм прийняття з нагоди 30-ліття подружнього життя.

Простору залю УНО заповнили місцеві й позамісцеві гості, що прийшли звеличати п-во Будзанів з ювілеєм. За головним столом, гарно прибраним квітами й барвінком, засіли ювіляти з своїми дітьми та ріднею. Господарем вечора був односельчанин та близький друг, п. І. Кравчук. Відкриваючи свято, він привітав від усіх присутніх п-во Будзанів та коротко згадав про їх життєвий шлях у Канаді, а після вечері покликав до слова промовців. Гарну промову виголосив о. П. Даревич, підносячи заслуги ювілятів як гідних, чесних і працьовитих українських громадян. Діти дякували батькам за гарне виховання та бажали їм прожити ще багато літ у щасті і здоров'ї. Черговими промовцями були: п. І. Каптій від Філії УНО у Ст. Бонифас, п. В. Кобилянська від Відділу ОУК у Вінніпеґу, п. А. Копичанська від Відділу ОУК у Ст. Бонифас, п. М. Томчишин, дружка пані Будзан з-перед 30-ти років, п. Я. Кравчук, дружба пана Будзана, п. І. Чайковський і п. Г. Климків, близькі знайомі і п. М. Яцків, господиня прийняття. Всі промовці висловлювали признання п-ву Будзанам за їхнє примірне життя, за добре виховання дітей і за вклад великої праці в організаційне життя в рядах УНО

П-во С. і Т. Будзани

й ОУК, та бажали їм ще багато здоров'я і добра на шляху дальшого життя. Гарні подарунки від дітей і присутніх передала п. М. Яцків, а від Відділу ОУК з Вінніпеґу, п. В. Кобилянська. Прочитано також низку привітальних писем і телеграм, що наспіли від рідні і друзів з різних частин Канади й Америки.

Зворушені п-во Будзани дякували всім сердечно за пам'ять, за звеличання їх у цей важливий день та за подарунки. Під звуки добірної музики присутні ще довго гарно забавлялися.

На другий день під час гостини для ближчого кола знайомих переведено збірку на українську пресу, з чого приділено $18.50 на пресовий фонд "Жіночого Світу". Щира подяка всім жертводавцям, а п-ву Будзанам дай Боже дочекати до 50-літнього ювілею.

Присутня

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо щиросердечну подяку всім, що зайнялися і причинилися до влаштування ювілейного прийняття з нагоди 30-ліття нашого подружнього життя.

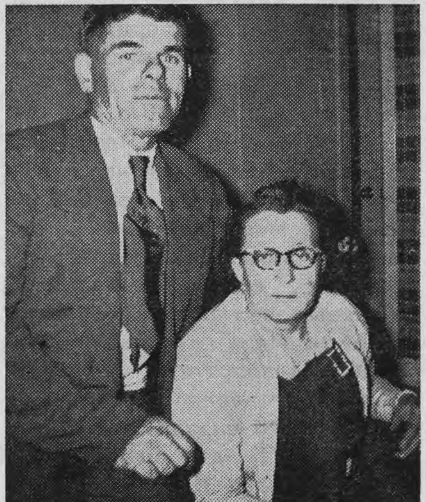
В першу чергу дякуємо своїм дітям, Галі й Мирославові, далі дякуємо Відділові ОУК у Ст. Бонифас і Вінніпеґу, п-ву Кравчукам і їх дітям, п-ву Черній, п-ву Томчишин, п-ву Басс, п-ву Яцків і п-ні П. Нагорняк. Дякуємо за присутність на ювілею п-ву Заблоцьким з Кенори, Онт., за пам'ять, привітання і подарунки сестрі і шваґрові, А. Ручинським з Клівленду і їх дочці та зятеві, сестрі з Монтреалу і дітям, П. Бурич, сестрі і шваґрові з Торонта, М. Бураковським та п-ву Рик з Саскатуну. За телеграфічні привітання дякуємо сестрицтву при катедрі св. Володимира й Ольги у Вінніпеґу, п-ву Підковичам з Торонта, п-ву Р. Бабух і п-ву Конопкам з Саскатуну та п-ву Г. Роговським з Вінніпеґу.

Всім ще раз сердечна подяка за пам'ять, гарне прийняття та подарунки, що залишаться надовго милим спомином у нашому житті.

Степан і Текля Будзани

СТ. КЕТЕРИНС, ОНТ.

Дня 28-го грудня 1958 року наш Відділ ОУК мав приємну нагоду вітати п-во Козакевич із Вайнленд, Онт. у річницю їх 36-літнього, щасливого подружнього життя.

П-во Козакевичі

Пані Козакевич є нашою членкою довгі літа, а її чоловік, п. А. Козакевич членом Філії УНО в Ст. Кетеринс.

Членство наших організацій, як також приятелі й знайомі, зібралися в завжди гостинній залі Філії УНО, щоб виявити свою прихильність і щирість супроти солензантів.

Пані Е. Піжицька, привітала теплим словом і сердечними побажаннями п-во Козакевичів та вручила дарунок, а відтак відспівано їм многоліття. Опісля слідувала гостина, під час якої пере-

ведено збірку на журнал "Жіночий Світ".

Панство Козакевичі жертвували $ 4.00, а вся збірка принесла $13.00. Соленізантам бажаємо прожити щасливо ще довгі-довгі літа, а жертводавцям Відділ ОУК дякує за піддержку фонду "Ж. С.".

Приявна

СОДБУРИ, ОНТ.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

З великим сумом подаємо до відома, що з волі Всевишнього дня 22 грудня 1958 р. відійшла від нас на віки наша дорога членка, бл. п. Марія Андрухів.

Покійна приїхала до Канади 1930 р. зі села Стрільче, п. Городенка, Зах. Україна. Ввесь час у Канаді прожила в Содбури. Полишила в смутку чоловіка Василя, синів Ореста і Романа, невісток і п'ять унуків, старенького батька і брата на рідних землях та брата Мих. Сташкова в Шікаго, ЗДА.

Похорон покійної відбувся 26 грудня з греко-католицької церкви. Похоронні Богослуження відправили оо. Є. Бобовник і М. Босий. Хоч на дворі стояла зима в повній своїй силі, то на панахиді ввечері 25 грудня в похоронному заведенні було дуже багато людей. Так само чергового дня під час похорону. В останню дорогу провожали покійну не тільки членки нашого Відділу і члени Братніх Організацій, але також багато громадянства нашого міста. На цвинтарі прощали покійну від УНО і БО п. Р. Барицький. Від Т-ва Взаїмна Поміч і Т-ва "Просвіта" села Поточиська, яких покійна була членкою, прощав п. С. Ємчук.

Бл. п. Марія Андрухів

По похороні відбувся в залі УНО поминальний обід, яким зайнялися невістки покійної і членки ОУК з головою, п. Т. Підзамецькою. Господинею під час самого прийняття була голова Відділу, п. Т. Підзамецька. Вона і промовляла від Відділу ОУК. Ще промовляли від УНО п. Гр. Калистий, від УСГ п. Ос. Торищак, від МУН п. Ю. Курилів і від ЛУКЖ, п. М. Ясюк.

З великим сумом попрощали членки нашого Відділу покійну М. Андрухів. Вона ж була одною з основоположниць нашого Відділу від 1932 року. Була першою містоголовою Відділу. Впродовж цих довгих років вона завжди перебирала у Відділі якісь функції, які по своїй змозі виконувала солідно. За ці довгі роки різно бувало, але покійна ніколи не зневірювалася. До останніх днів свого життя вірила й говорила, що треба працювати для своєї організації, а почерез неї для української справи в Канаді і для допомоги рідній батьківщині, Україні.

Минулого року вона була головою нашого Відділу. Коли на зборах здавала звіт з цілорічної праці, дякуючи членкам за співпрацю, виголосила гарячий заклик працювати ще більше для організації, не забуваючи, що наша праця є допомогою нашим рідним братам і сестрам, котрі живуть на рідних землях в невідрадних обставинах.

Покійна була дитиною українського села. Впродовж усього свого життя носила у своїм серці любов до України, а у своїй душі глибоку віру в краще майбутнє нашої поневоленої батьківщини — України, тому до останніх днів свого життя цікавилася громадським життям, як на церковному так і на громадському полі.

Була милої і веселої вдачі та любила товариське життя. За це була люблена і поважана як між старшими, так і між молодими. Відійшла від нас дуже несподівано і полишила нас у глибокому смутку, але пам'ять про неї довго буде жити між нами. Хай канадійська земля буде їй легкою!

Членки Відділу ОУК

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

БАБКИ ПАРЕНІ

2 ¼ горнятка муки
1 ½ горнятка кип'ячого молока
5 пачечок сухих дріжджів
1 горнятка літеплого молока
1 ложка цукру
2 ложки муки
10 жовтків
2 цілі яйця
½ ложечки солі
2 горнятка цукру
9 горняток муки
обтерта шкірка з цитрини, або 1 ложечка ванілі
1 горнятко склярованого (чистого) масла
⅔ горнятка родзинок

Муку (2 і ¼ горнятка) запарити кип'ячим молоком і добре розтерти, щоб не було грудок. Залишити, щоб простигло. Окремо зробити розчин з дріжджів, літеплого молока, ложки цукру і двох ложок муки. Все це розмішати й поставити в теплі, щоб підросло. Коли дріжджі підкиснуть, а запарене тісто простигне, змішати все разом і знову поставити в тепле місце, щоб розчин підкис.

В міжчасі дати сіль до жовтків і яєць, вложити миску з ними до другої посудини з теплою водою та вбивати поки не збіліють. Додати цукор і далі вбивати, поки маса не згусне. Влити до викислого розчину й місити, додаючи муку, цитринову шкірку або ваніллю (можна одно й друге) та скляроване (розтоплене, а відтак відціджене) масло й м'сити так довго, поки тісто не відставатиме від руки. Наприкінці додати родзинки. Ще раз усе добре вимісити та поставити, щоб тісто підкисло. Наповнити високі, добре натовщені форми до третини та як тісто підросте двічі, пекти при середньо-гарячій температурі. З початку температура може бути 350 ст. Ф., а по 15-ти хвилинах знизити до 300, або й нижче, залежно від печі. Пекти приблизно годину. По спеченні залишити бабки у формах кілька хвилин, опісля вийняти їх на застелену чистим полотенцем подушку. Час-до-часу обережно обернути, щоб бабки не "сіли".

КАВОВИЙ ТОРТ

5 свіжих яєць
¾ горнятка мілкого цукру
4 ложечки кави
½ горнятка кип'ячої води
1 горнятко муки, або
¼ горнятка муки і
¾ горнятка дрібно змелених оріхів

Кавова маса:
½ ф. солодкого масла
1 горнятко жовтого цукру
½ ложечки ванілі
2 жовтки
½ горнятка моцної кави

Запарити каву в кип'ячій воді та залишити на якийсь час, поки не простигне. Потім перецідити крізь рідне полотенце.

Розділити яйця. Терти жовтки поки не побіліють, додавати потроху цукру й все разом добре далі втирати впродовж 15 до 20 хвилин. Опісля додати частинами муку, чи муку з оріхами, на переміну з кавою, а наприкінці вимішати все легенько з вбитими на тугу піну білками. Пекти в середньо-гарячій печі в двох тортівницях, або й у одній, а опісля можна торт перекраяти. Холодний торт переложити й зверху покрити кавовою масою. Її приготовити так: Втерти холодне масло на сметану, додати потроху цукор і далі втирати поки весь цукор не перетреться. Додати ванілю і по одному жовтки, а при кінці каву. Все вимішати добре на одностайну масу та переложити торт усередині й покрити зверху.

В НАС МОЖЕТЕ НАБУТИ РІЗНОГО РОДУ МАТЕРІЇ.
НАШІ ЦІНИ УМІРКОВАНІ.
ЗАХОДЬТЕ ЗАВЖДИ ДО **ШВАРЦА!**

SCHWARTZ

Quality Silks & Woohlens

28 Elgin St. — Sudbury, Ont. — Phone 58651

Побажання від

JACKSON & BARNARD

ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ
і
АМБУЛЯНСОВЕ ОСЛУГОВУВАННЯ

SUDBURY, ONT.

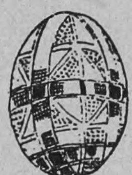
З величним Празником
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
бажаємо
ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ
членам, членкам і прихильникам
та всьому українському народові.

УКРАЇНСЬКА КРЕДИТОВА СПІЛКА
Виндсор, Онт.

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ
бажаю
ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ
своїм друзям — членам і членкам УНО і Братніх Організацій та всім українцям доброї волі.

Христос Воскрес!

СТЕПАН ФАШАНИЧ, Виндсор, Онт.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ПЕРША УКРАЇНСЬКА МОЛОЧАРНЯ

ROGERS DAIRY LTD.

459 Rogers Rd. Tel.: RO 9-7193
TORONTO, ONT.

Ручить за першоклясну якість і свіжість усіх своїх молочних продуктів!

Наша спеціяльність:
МОЛОЧНІ ВИРОБИ НА СТАРОКРАЄВИЙ СПОСІБ!

Доставляє продукти до домів, крамниць і ресторанів.

З НАГОДИ СВІТЛОГО ПРАЗНИКА
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
бажаємо всім українцям
ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
з Празником ВОСКРЕСЕННЯ
бажає

York Packing Co. Ltd.

HONEY BRAND PRODUCTS

104-106 Trowell Ave. Phone: RO 2-8251
TORONTO, ONT.

З нагоди ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
шлемо найщиріші побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Центральній Управі ОУК, Центральним Установам УНО, УСГ і МУН, Членкам Відділів ОУК і всьому українському народові

Відділ ОУК, Руан, Кв.

З нагоди Світлого Празника ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
бажаємо
ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ
усім нашим покупцям

M. & S. MEAT MARKET

МАРІЯ і СТЕПАН ЯНКІВСЬКІ, власники

444 KING ST. **PH. JU 2-4943**

WINNIPEG, MAN.

Our Specialty — Fresh and Smoked Sausages

UNIVERSAL RADIO TV Ltd.

Веселих Свят ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
всім покупцям, приятелям і знайомим!
923 Main St.
WINNIPEG, MAN.

ВЕСЕЛИХ ВЕЛИКОДНІХ СВЯТ
бажає членам і всім друзям великої української кооперативної родини
ДИРЕКЦІЯ і ПРАЦІВНИКИ
ЩАДНИЧО - КРЕДИТОВОЇ СПІЛКИ "КАРПАТІЯ"
862 Main St. — Winnipeg 4, Man.
Д. Корнило, президент **І. Шкварчук**, управитель

В ОКРУЗІ БОРРОВС
ПЕРЕВИБЕРІТЬ

14-го ТРАВНЯ, 1959 Р. ДІЯЛЬНОГО Й АКТИВНОГО ЧОЛОВІКА, ЯКИЙ ВАС ЧЕСНО ЗАСТУПАВ ЧЕРЕЗ
10 РОКІВ
В МАНІТОБСЬКІЙ ЛЕҐІСЛЯТУРІ

HAWRYLUK, John M. (SCHOOL PRINCIPAL)	**X**

МАРІЯ ВАВРИКОВ

СПРИЯТЛИВА НАГОДА
вибрати
1-шу УКРАЇНКУ-КАНАДІЙКУ
до
МАНІТОБСЬКОЇ ЛЕҐІСЛЯТУРИ

1-ша ЖІНКА-КАНДИДАТКА з ГРУПИ ДАФ РОБЛИНА

1-ша УКРАЇНСЬКА-ЖІНКА АДВОКАТ у КАНАДІ

1-ший раз ВИБОРЦІ ОКРУГИ ІНКСТЕР у Вінніпеґу МАТИМУТЬ НАГОДУ БУТИ ЗАРЕПРЕЗЕНТОВАНИМИ по стороні УРЯДУ в МАНІТОБСЬКІЙ ЛЕҐІСЛЯТУРІ

Не забудьте на 14-го травня замаркувати свій бальот :

WAWRYKOW, Mary	**X**

The Inkster Progressive Conservative Election Committee.